

XXIII. évf. 3. szám
2011. május-június

Fukusima tanulsága
Felelősség és szolidaritás

ÚJ VÁROS

az egység kultúrája

VÁLASZUNK
A SZERETETRE

Békeháló
Óvodától egyetemig

Kultúra
Nyelveken beszélnek

új város

Közelebbi kiadvány –
ISSN 0865-0829

A Fokoláre Mozgalom lapja
www.fokolare.hu

Kiadja: Új Város Alapítvány
1163 Budapest, Ágoston Péter u. 25.
Számlasszám:
11705008-20434836

Felelős kiadó: Tóth Ilona

Szerkesztőségi cím:

1163 Budapest, Ágoston P. u. 54.

Telefon: +36-1-328-0785

ujvaros@fokolare.hu

Felelős szerkesztők: Bartus Sándor és
Tóth Judit

Munkatársak: Arany Krisztina,
Barlay András, Bakos Gergely,
Fábián Zsuzsanna, Ferentzi Éva, id.
Frivaldszky János, Göbel Ágoston,
Hortoványi Emőke, Horváth Viktória,
Körmeny Imre, Medvey Judit, Nagy
Márta, Papp Katalin, Rassay Virág,
Rieth Zsuzsanna, Sás Benedek, Sudár
Balázs, Tóth Pál, Vizsolyi László

Nyomdai előkészítés:

Arton 2004 Bt

Nyomtatás:

Innova-Print Kft. Budapest
Felelős vezető: Komornik Ferenc
Terjeszti a Magyar Posta Zrt.
Hírlap üzletág
Előfizethető a szerkesztőségben

Éves előfizetési díj 2011-re: 4500 Ft.
Külföldre: 35 euró
Támogatói előfizetés: 8000 Ft.

Címnap: Sás Benedek
Hátlap: Sudár Imre

TESTVÉRLAPJAINK:

Olaszország: **Città Nuova** (CN).
Amerikai Egyesült Államok: **Living City**. Argentína: **Ciudad nueva**.
Belgium: **Nieuwe Stad**. Brazília: **Cidade Nova**. Bulgária: **Nov Svjat**.
Cseh Köztársaság: **Novo mesto**.
Dánia: **Ny Stad**. Franciaország: **Nouvelle Cité**. Fülöp-szigetek: **New City**. Hollandia: **Nieuwe Stad**. Horvátország: **Novi Svijet**.
India: **Living city**. Japán: **Uno**.
Kanada: **Nouvelle Cité**. Katalónia: **Ciutat nova**. Kenya: **Africa New City-Nouvelle Cité**. Kína: **San Sing**. Kolumbia: **Ciudad Nueva**.
Korea: **Kumul**. Lengyelország: **Nowe miasto**. Libanon: **Al-madina al-dzsadida**. Litvánia: **Naujasis Miestas**. Mexikó: **Ciudad Nueva**. Nagy-Britannia: **New City**. Németország: **Neue Stadt**.
Pakisztán: **Hayat**. Portugália: **Cidade Nova**. Románia: **Oras Nou**. Spanyolország: **Ciudad Nueva**. Svédország: **Enad Värld**.
Szerbia: **Novi Svet**. Szlovákia: **Nové Mesto**. Szlovénia: **Novi svet**. Uruguay: **Ciudad Nueva**.
Venezuela: **Ciudad nueva**.

AZ EMBER ÉS A
FAJDALOM

Megmozgatott a Neked hol
fáj? című írás Nagy Mártá-
tól az Új Város lap legutóbbi
számában. Különösen
az a kérdése, hogy
mit kezdhetünk a
fájdalommal. Bevillant
itt egy gondolatmenet
francia testvérlapunk-
ból, a Nouvelle Citéből,
ahol a szerző azt magyarázza,
hogy fájdalmat az állat is érez,
míg szenvedni csak ember ké-
pes. Vagyis: az ember bänni
tud a fájdalommal. Leginkább
éppen azzal, ahogy fogadja.
Szembenéz vele, majd értel-
met ad neki, sorsának ré-
szeként. Egy nagy lélektani
áramlat, a logoterápia erre az
irányváltó felismerésre épül.
Mert itt van az a pont, amikor

a szenvedő többé nem ellenére
van a helyzetének, hanem fel-
ajánlja magát, mert fölismer-
te Isten akaratát. És ennek
megváltó hatalma van, sőt
egyedül Jézusával, aki épp
a szenvedés útját válasz-
totta. Az ilyen ürességbe
a Szentháromság körfor-
gása lép, és kiegészül a
szentek közösségével. Azt
sem lehet már tudni, hogy
kinek fordul leginkább a ja-
vára: annak-e, aki ártatlanul
viseli a maga életállapotát,
vagy a környezetének... netán
valami más – nagy horderejű
– dolog útját készítgeti? Sőt,
úgy hallottam, hogy az átölelt
tehetetlenség folytán biológ-
iai fájdalomcsillapítás lép fel,
ami a betegség természetes le-
folyásából nem következne.

aláírt levél

társalgó - LASSAN ÍZLELGETVE

Nyomógombokon és billentyűzeten sebesen zongorázó ujjak,
szélessávú internetkapcsolat – állandó online üzemmódban –
fülekbe dugaszolt fülhallgatók, rohanó emberek. Ezt látjuk, ha jól
szétnézünk magunk körül. Nincs idő elgondolkodni, nem érsz rá
feldolgozni a szüntelenül érkező információkat, hatásokat. Nem
is keresed már a dolgok igazi értékét, értelmét, a kapcsolatok
mélységét. Barátságtalanul és kapkodva rohansz egyik problé-
mától a másikig, hogy minél gyorsabban elintézd az ügyeidet.
Pedig a személy méltósága, hogy embernek mondhasd magad,
csak megfelelő lassúsággal bontakozik ki, nem is beszélve a
társadalmi kapcsolatokról. Korunkat megszállta a sebesség
szelleme. Minden esemény, dolog vagy személy csak addig ér-
dekes, amíg megjelenik a képernyőn. Kinek van hozzá türelme,
hogy meghallgassa, hogy kifürkessze, hogy jobban megismerje
a másikat.
Ránk szakadt a gyorsaság! Egy hajtásra akarjuk kiinni a lehe-
tőségek poharát. Pedig az élet értelme nem ez! Ízlelgetni kell,
belemerülni és megélni minden pillanatot, hogy felfedezzük a
színeit, az árnyalatait.
Csak abban reménykedünk, hogy akik olvassák ezeket a so-
rokat, kellő lassúsággal teszik. Egyébként magukat is ennek a
frenetikus életnek az áldozatai közé sorolhatják.

Most induló Társalgó rovatunkba várjuk Olvasóink hozzá-
szólását, ezzel kapcsolatos gondolatait, saját tapasztalatait.

Szerkesztőségünk címe:

ujvaros@fokolare.hu
1163 Budapest, Ágoston P. u. 25.

Nézőpont

Otthonunk
Bábel és pünkösöd

Az élet igéje

- 6 MÁJUS
Kié az első hely a
szívünkben
- 7 AZ IGE ÉLETE
Semmi sincs véletlenül!
Mindennapi csodák
- 9 JÚNIUS
A megkülönböztetés
ajándéka

Társadalom

- 10 KORUNK KÉRDÉSEI
Megnyugató
erdőstratégia

- 12 ENERGIA ÉS FELELŐSSÉG
Fukusima tanulsága

Aktuális

- 14 HÍRMOZAIK
- 15 Ünnepelet a világ

Az egység lelkesége

- 16 TISZTA FORRÁSBÓL
Tartozunk a
Szentléleknek
- 18 MÁRIAPOLIK
Válaszunk a szeretetre

Kultúra

- 22 NYELVEKEN BESZÉLNEK
Néhány mondat egy
mumusról

Közelkép

- 24 SZEMTŐL SZEMBE
Amikor megszólal a
lelkiismeret
- 26 ÓVODÁTÓL EGYETEMIG
Fiatalok Európája

- 28 CSALÁDI MŰHELY
Egy szerelem története III.

Megkérdeztük

- 30 EGÉSZSÉGÜNK
Édesanyám cukorbeteg
- 31 CSALÁDI ÉLET
A féltékenység hálójában

Alkotó

- 32 FIGYELJ CSAK
Halszív

Utolsó oldalak

- 34 AJÁNLÓ
Kiállítás
Karol
A király beszéde

SZEMÜNK LÁTTÁRA

Az év első hónapjainak drámai eseményei kérik, hogy adjuk a részünket. Kevesebb fegyvert és több testvériséget.

A tunéziai megmozdulások, majd annak kiterjedése az észak-afrikai országok egy részére, földrengés, cunami és atomkatasztrófa Japánban az összes tudható és sejthető következményeivel együtt, katonai beavatkozás Líbiában – mindezek arra engednek következtetni, hogy az emberiség nem igazán tanul a történelem adta lelkéből: az erőszakból erőszak születik, a háborúból nem virágozik ki a béke, a természettel való visszaélés katasztrófákhoz vezet.

A jól kialakított biztonságunkban észre kell vennünk azokat, akik évtizedeken keresztül diktatúrában éltek, s most szabadságra vágyanak. Azokat, akiket a természet erői tepertek le vagy az emberi rövidlátás, felelőtlenység.

Ami reményt ad mégis, nem más, mint az a tény, hogy az ember képes a rossz mellett a jóra: kitör egy háború, de ezzel egy időben a hősiesség magas fokát is megfigyelhetjük a szükséglet szenvedők irányában. Egyszerre vagyunk képesek harcolni a lelkiismereti szabadságért és akciókat végrehajtani a szabadság erőszakos eltiprásáért, ahogy ez Egyiptomban, Algériában, Szíriában is történt.

Megfigyelhetjük, hogy sokszor a fiatalok voltak azok, akik bevetették magukat lehetőségeik szerint. Nem teljesen felel meg a valóságnak, hogy visszahúzódnak és nem érdekli őket az emberiség nagy problémái. Örülhetünk ennek az öntudatra ébredésnek az arab országokban, ahol a fiataloknak sikerült kitörniük a félelem rabságából és végre kezükbe szeretnék venni a sorsukat. Mindenféle politikai és vallási színezet nélkül.

Ha visszamegyünk a történelemben két-három évtizedet, akkor emlékeznünk kell arra, amikor a pekingi Tienanmen téren rendkívüli bátorságról és hitről tettek tanúságot, arról, hogy lehetséges egy jobb társadalmat építeni. Ki ne emlékezne arra a fiatalra, aki az egész világot bámulatba ejtette, mert megállította a harckocsioszlopot?

És kinek lehetne az emlékezetéből kitörölni, hogy számtalan fiatal vett részt a berlini fal ledöntésében, a prágai, a budapesti és a bukaresti tavasz megvalósulásában? A varsói és gdanski eseményeknek, a dél-amerikai katonai diktatúrák megfékezésének, a koreaiak törekvésének, hogy az északi és déli országrészek egyesüljenek, nagy részben a fiatalok voltak a főszereplői. De ott vannak a békéért való felvonulásokon, a környezet védelméért rendezett demonstrációkon és segítik a harmadik világért végzett akciókat.

A legutóbbi történések kapcsán pedig ők foglalták el a Tahrir teret Egyiptomban és más tereket az arab fővárosokban.

De a felnőtteknek is nagy a felelőssége, hogy támogassák, segítsék őket, hogy még jobban, még határozottabban kifejlődjön bennük a politikában és a társadalomban való részvétel, hogy hozzászokjanak a békés egymás mellett élés formáihoz, hogy ne váljanak a szabadság ellenzői és az ellenségeskedést keltők áldozataivá.

Segíteni kell ezeket az erőket gazdasági, politikai és kulturális téren is. Mindenki megkérdezheti magától egy ilyen nagy odaadást kérő feladat kapcsán, hogy mit tehet, mint egyén, akármennyire is kicsinek tűnhet a cselekedete, és persze közösségi szinten is felmerül a kérdés.

Ezeknek az erőknek az egyesítésével az egyetemes testvériség határozott lépést tehet előre, mértéke rajtunk áll...

Tóth Judit

OLVASÓI PÁRBESZÉD

A januári számról osztanám meg észrevételeimet, megköszönve a szerkesztőség munkáját. Mindjárt a címlappal kezdem: nekem jobban tetszik, ha fotó van rajta. Aztán sorban haladva: műfajilag furcsa, tőlem mindenesetre nagyon idegen, hogy a Città Nuovából kerültek publikálásra olvasói levelek. Eddig ez volt a kedvenc részem, itt tisztán magyar írásokat találtam, sok-sok személyes megélt történettel.

Az előszót túl általánosnak érzem. Tóth Pál írását – bár igen élveztem – már többször hallottam vagy olvastam a lap oldalain. Nagyon tetszett viszont Koncz Kinga tapasztalata, amely velős és személyes. Bernáth Mária cikke Chiara Lucéről csillagos ötös! Ilyen egy tökéletes cikk: olvasmányos, humoros, mély és választékos. Hortoványi Emőke riportjait, tudósításait mindig szívesen olvasom, és Göbel Ágoston filmajánlója most is vér profi. A hátsó oldal nagyon-nagyon jó, a kép is, a szöveg is. Még egy megjegyzés: jobban örülnék, ha brazil családok helyett egy-egy magyar család mutatkozna be a családi műhely sorozatban. Remélem használhatóak az észrevételeim.

Részletek egy aláírt levélből

Köszönjük az észrevételeket, amelyekhez egy rövid gondolatot fűzünk. A Közélpé rovatban bemutatott családok esetében az írások mércéjévé elsősorban a hitelességet és a személyességet tettük, és nem azt, hogy az alanyok magyarok legyenek. A cikkekben szereplő házaspárok a szerkesztők személyes ismerősei, akik vállalták, hogy tapasztalataik közzétételével mások segítségére legyenek. Egyetértünk azzal, hogy Olvasóink inkább magyar családokat szeretnének megismerni, de szem előtt tartjuk, hogy a Fokoláre Mozgalom és az Egyház küldetése is egyetemes. Jelen számunkban egyébként éppen egy magyar házaspárt mutatunk be. Minden kedves Olvasónkat bátorítunk a véleménynyilvánításra, mert hisszük, hogy a szakmai szempontok mellett másért is fontos ez a kölcsönös kommunikáció.

A szerkesztők

VILÁGMÉRETŰ POZITÍV HÍREK

A március-áprilisi számban érdekes cikket olvastam az Új Városban az Unimondo nem kormányzati szervezet munkájáról. Kíváncsi voltam, ezért utánakerestem a világhálón, vajon milyen üzenetet, esetleg bátorítást kaphatunk tőlük idehaza. (www.unimondo.org, www.oneworld.net)

Nem véletlen, hogy ugyanabban a városban született az Unimondo gondolata, ahol Chiara és a Fokoláre Mozgalomról elgondolt isteni terv! Hiszek abban, hogy az egyesült világ megvalósítható annak ellenére, hogy szinte minden összefogni látszik ellene. Internetes portáljukon a kezdetekben főleg Délkelet-Európa országairól számoltak be. A Balkán országaival kapcsolatban együttműködnek az Osservatorio Balceni olasz alternatív hírügynökséggel. 2003 óta működtetnek angol nyelvű hírcsatornát is. Híreiket ma az egész világról gyűjtik össze a következő témákban: környezetvédelem, emberi jogok, gazdaság, háború és béke, információ és kultúra, politika, egészség, fejlődés. Ezen kívül teret adnak pozitív kezdeményezéseknek, kampányoknak is, ilyen volt a kenyai erdők újratelepítéséért indított kezdeményezés, amiről a rövid hír szolt az Új Városban. Szerintem jó olvasni világméretű pozitív híreket. Bátorítanak arra, hogy mi is alanyai legyünk saját életünknek, merjünk mi is kezdeményezni a közös előmozdítására ott, ahol vagyunk. Létezik már egy láthatatlan háló, ami-be beleszöhetjük a mi történetünket. Együtt másokkal a világon, és együtt mi, akik közel vagyunk egymáshoz.

Horváth Viktória – Budapest

AZ IGAZI MEGOLDÁS

Januárban továbbképzésen voltam, ahol a vezető feltett egy körkérdést, hogy mi mit teszünk, ha valami váratlan, súlyos problémába ütközünk. Szép, intim beszélgetés alakult ki, mert csak tízen voltunk, mind gyakorló pedagógusok, különböző életállapotokban. Mondtak mindenféle megoldást, valaki „homokba dugja a fejét”, van, aki panaszkodik főnökének, más a párjával beszél meg a dolgot, és van, aki ilyenkor elmegy

úszni. Én abban a pillanatban megkaptam azt a kegyelmet, hogy elmondjam ezeknek a teljesen idegen embereknek az én tapasztalatomat: elkötelezett vallásos ember lévén ilyenkor először is imádkozom. Vagy csak egyszerűen elmondok Istennek a problémámat, és rábízom, vagy esetleg könyörgöm hozzá, segítsen a megoldásban. Aztán megbeszélem a dolgot a feleségemmel, aki hozzám teljesen hasonló hitű és gondolkodású. Végezetül: elviszem a problémámat abba a közösségbe, amely mögöttem áll, amelynek tagjaival kéthetenként személyesen találkozom, de közben folyamatosan tartjuk a kapcsolatot. Őszintén elmondom nekik is a helyzetet, ők meghallgatnak, és sokszor már ez is segít. Ha szükséges, ők is imádkoznak értem, ha pedig tudnak segíteni bármilyen konkrétummal, például tanáccsal, munkával, pénzzel, akkor abban bízhatok, hogy segíteni is fognak.

Utólag látom, hogy ez nem semmi pillanat volt!

Kovács Október – Pilisszentiván

OTTHONUNK

Megnéztem a *Home* (magyar címe: *Otthonunk*) című filmet. Döbbenetes. Yann Arthus-Bertrand és szerzőtársai zseniális érzékkel fűzték egyetlen szála az emberiség viszonyát a bolygóval: hogyan szakította ki magát az ember – részben a körülmények miatt, részben önzésből – az anyaföld öleléséből, és hogyan élt fel néhány évszázad alatt mindent, amit a Föld 4,6 milliárd év alatt félretett.

Megdöbbenő, mennyire nem értjük, mi történik. És a gondot abban is látom, hogy az egyes emberek hiába mondanak le dolgokról – nem arról beszélek, hogy ez felesleges! –, ha azok, akiknek a kezében a nagy döntések vannak, szembenemnek bárkivel és bármivel. Ha én nem eszem meg egy kiló marhahúst, 13000 liter vizet spórolok, ha ezren nem eszünk meg egy-egy kiló marhahúst, 13 millió litert. Ám az ipart ez nem a vízmennyiség csökkentésére fogja motiválni, hanem arra, hogy másra használja el. A pazarlást nem tudjuk egyesével visszaszorítani. Mindenkinek együtt kell lépni ahhoz, hogy a felelősök is kénytelenek legyenek lépni. Ennek viszont az a feltétele, hogy előbb az egyes emberek is így gondolkodjanak.

A harmadik világban élők, ha elfogyott a vizük, idejöhetnek, és kikényszeríthetik, hogy osszuk meg velük, amink van. Mi

pedig összefoghatunk velük, és kikényszeríthetjük a felelősökből, hogy ez valóban megtörténjék. A másik megoldást sajnos nagyon jól ismeri a történelem. Ha már mindent elhasználtunk, nincs vizünk, olajunk, nyersanyagaink, eltűntek a termőföldek, a halak a tengerből, a fák nagy része, amikor a légkör elkezd átalakulni, akkor háborúba kezdetünk egymással, míg végül csak annyi ember marad a földön, amennyit a Föld ilyen állapotában is el tud tartani. A jelenlegi mentalitás ide fog vezetni. Ki akarhatja ezt?

Számos kezdeményezés igyekszik változtatni ezen a jövőképen, akár mentalitásváltással, akár konkrét tettekkel, mint például az erdők védelme. Ilyen körülmények között versenyt futunk az idővel, hogy vajon milyen gyorsan tudja áthatni egy új kultúra az egész emberi közösséget, a társadalom minden szintjét. Ahol a belátás és a meggyőződés tudatos döntésekre sarkallja a széles tömegeket, mindazokat, akik egy közösségi, testvéri társadalomban szeretnének élni ebben a zseniálisan megszerkesztett világban. És nem utolsó sorban, mert hisznek annak szeretetében, aki azt megteremtette, *otthonukká* tette – szeretetből.

Sudár Balázs

BÁBEL ÉS PÜNKÖSD

A teológusok azt állítják a Szentlélekről, aki a szeretet köteleke az Atya és a Fiú között, hogy ő a történelem és a társadalmi kapcsolatok alakítója, és ezért a média forrása és mintája. Mit jelent a tájékoztatásban dolgozni? Küldetés ez vagy szakma? Attól függ, hogyan éljük meg. „Ne hagyjátok, hogy a munkátok elvakítson benneteket – mondta a pápa tavaly Los Angeles-ben. – Kommunikációs szakembereként hatalmas szellemi erő van rátok bízva, amely az egész emberiség kincse.”

Ez a figyelmeztetés olyan felelősséggel ruházza fel a „média mesterét”, amit sajnos nem mindig tart szem előtt. Pedig mintegy Jézus „mandátumának” a visszatükröződése, amelyet a Szentlélektől kapott. Ő indít bennünket arra, hogy a tömegkommunikáció révén minden embert egyetlen családba gyűjtünk, ami az első lépés ahhoz, hogy a kölcsönös szeretetben egyesüljünk.

A Bibliában a globális kommunikáció két jellegzetes epizódjáról olvasunk. Az egyik negatív: ez *Bábel*, a másik pozitív: a *Pünkösd*. *Bábel*ben egyre magasabb falakat húznak, trónt emelnek az Államnak és a Piacnak, a csoport sérthetetlenségének. *Pünkösd*kor „mindenki a saját nyelvén hallotta, amit beszélnek.” A Szentlélek itt átforgatja a különböző származású, más-más kultúrájú és érdekeltségű egyéneket olyan személyekké, akik készek a közösségre, és nyitottak az új, meglepő, közösségi tapasztalatokra és az egyre teljesebb

igazságra. Megszűnik az egyéni és csoportos elszigetelődés, feltárul a közösség csodája, ugyanakkor megmarad a nyelvi, történelmi sokszínűség. És minél inkább kinyílik a kapcsolatok rózsája, az ember annál inkább önmagára talál. Közösségben élni a másikkal, mindenkivel: ez az emberiség.

Istennek tehát sem az uniformizálás, sem az egyénieskedés, sem a bezártság nem tetszik. Szereti a sokszínűséget, a különböző kultúrák, embertípusok, hagyományok eltérő tapasztalatait, sőt azokat a különféle formákat is, ahogy az emberek megszólítják őt. Bizonyos szempontból *Bábel* és *Pünkösd* figyelmeztet a jelenleg mindent szabványosító globalizáció és az egyesült világ ideálja közötti szembenállásra is. Ez utóbbi terv szolgálatában áll lapunk. Senkinek nem kell lemondania saját öazonosságáról vagy a nyelvében kifejeződő kulturális gazdagságról. Itt mindenki elismeri a kulturális sokszínűséget, az egyes népek elvitathatatlan társadalmi, politikai, vallási hagyományait, és azt a párbeszédet közöttük, amely az igazi út az áhított jövő felé.

Nedo Pozzi

Fordította: Arany Krisztina

KIÉ AZ ELSŐ HELY A SZÍVÜNKBEN?

Jézus idején a rabbinikus iskolákban gyakran vitatkoztak arról, hogy vajon melyik a legfontosabb az Írás számos parancsolata közül. „Melyik a

„Szeresd Uradat, Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből!” (Mt 22,37)

főparancs a törvényben?” – tették fel a kérdést Jézusnak is, akit Mesternek tartottak. Nem tért ki a kérdés elől, és válaszában eredeti módon egyesítette az Isten és a felebarát szeretetét. Tanítványai sem választhatják külön ezt a két szeretetet soha, mint ahogy a fa gyökerét sem lehet elválasztani a koronájától: minél inkább szeretik Istent, annál erősebb lesz a testvér iránti szeretet, és minél inkább szeretik testvéreiket, annál inkább elmélyül szeretetük Isten iránt.

Jézus mindenkinél jobban tudja, hogy ki valójában Isten, akit szeretnünk kell, és tudja a mikéntjét is, ahogyan őt szerethetjük, hiszen ő Jézus Atyja és a mi Atyánk, az ő Istene és a mi Istenünk (vö. Jn 20,17). Olyan Isten, aki szeret mindenkit, személy szerint; szeret engem, és szeret téged: az én Istene, és a te Istened is („Szeresd Uradat, a te Istenedet...”).

És mi is szerethetjük őt, mert ő előbb szeretett minket: a szeretet tehát, amit megparancsolt nekünk, válasz a Szeretetre. Ugyan-

azzal a bizalommal fordulhatunk hozzá, mint Jézus, amikor így szólította meg: „Abba”, „Atya”. Ahogyan Jézus tette, mi is gyakran beszélgethetünk vele, feltárhatunk előtte mindent, amire szükségünk van, elhatározásainkat, terveinket, és újra meg újra kinyilváníthatjuk kizárólagos szeretetünket. Türelmetlenül várjuk majd mi is, hogy elérkezzen az a pillanat, amikor mély kapcsolatba kerülünk vele az imádságban, amely párbeszéd, közösség és mély baráti kapcsolat. Ekkor szabad utat engedhetünk szeretetünknek: imádvá őt, aki a teremtet világban túl él, dicsőítve őt, aki jelen van mindenütt a világegyetemben, dicsérve őt, aki ott él szívünk mélyén vagy a tabernáculumban; és ott gondolhatunk rá, ahol vagyunk: a szobánkban, a munkahelyen, a hivatalban, amikor találkozunk valakivel...

„Szeresd Uradat, Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből!”

Jézus egy másik módját is megtanítja nekünk, hogyan szerethetjük még Urunkat, Istenedet. Jézus számára szeretni annyit jelent, mint megtenni az Atya akaratát. Ennek szolgálatába állítja értelmét, szívét, minden energiáját, egész életét: teljesen annak a tervnek szenteli magát, amelyet az Atya alkotott róla. Az evangélium mindig úgy mutatja be őt, mint aki mindig teljesen az Atya felé fordul (vö. Jn 1,18). Mindig az Atyában él, csak azt akarja mondani, amit az Atyától hallott, azt akarja tenni, amit az

Atya kér tőle. Ezt kívánja tőlünk is: szeressünk, vagyis megalkuvások nélkül, egész valónkkal, „teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből” tegyük annak akaratát, akit szeretünk. Mindezt azért, mert a szeretet nem csak érzelem. „Miért mondjátok nekem: Uram, Uram, ha nem teszitek meg, amit mondom?” (Lk 6,46) – kérdezi Jézus azoktól, akik csupán szavakkal szeretnek.

„Szeresd Uradat, Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből!”

Hogyan éljük tehát Jézusnak ezt a parancsolatát? Kétséggel úgy, hogy gyermeki és baráti kapcsolatot alakítunk ki Istennel. Mégis akkor váltjuk valóra leginkább

EVANGÉLIUM A MINDENNAPOKBAN

szavait, ha megteesszük akaratát. Azzal a magatartással álljunk Isten elé, amivel Jézus: mindig az Atya felé fordulva, engedelmesen rá hallgatva, hogy az ő művét vigyük végbe, és ne valami mást.

Ez a lehető legnagyobb elszántságot kéri tőlünk, mert Istennek nem adhatunk kevesebbet a mindennél: *teljes* szívünket, *teljes* lelkünket, *teljes* elménket. Ez pedig azt jelenti, hogy egészen jól kell megtennünk azt, amit kér.

Ahhoz, hogy az akaratát éljük, sőt azzá alakuljunk, gyakran el kell égetnünk a magunkét: fel kell áldoznunk mindazt, ami a szívünkben vagy az elménkben van, és nem a jelen pillanatra vonatkozik. Lehet ez egy ötlet, érzélem, gondolat, vágy, emlék, valamilyen dolog vagy személy...

Toni Salmesq CN

Így csakis abban fogunk élni, amit a jelen pillanat megkíván. Beszélünk, telefonálunk, hallgatunk, segítünk, tanulunk, imádkozunk, eszünk, alszunk – anélkül, hogy eltérnénk akaratától. Így hiánytalan, tiszta, tökéletes tetteket viszünk végbe – teljes szívünkben, lelkünkben és elménkben. A szeretet lesz minden cselekedetünk egyedüli mozgatórugója, olyannyira, hogy a nap minden percében elmondhatjuk majd: „Igen, Istenem, ebben a pillanatban, ebben a tevékenységben teljes szívemből, egész valómmal szerettelek téged.” Csak így mondhatjuk el, hogy szeretjük Istent, hogy viszonzzuk szeretetét.

„Szeresd Uradat, Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből!”

Ahhoz, hogy életre váltsuk ezt az ígét, hasznos lehet időről időre megvizsgálni, valóban Isten van-e az első helyen a lelkünkben?

Befejezésül: mit kell tennünk ebben a hónapban? Válasszuk újra Istent egyetlen ideálunknak, életünk mindenének! Ismét tegyük őt az első helyre, tökéletesen élve akaratát a jelen pillanatban, hogy aztán őszintén kimondhassuk: „Istenem és mindenem!” „Szeretlek Téged!” „Teljesen a Tiéd vagyok!” „Te Isten vagy, az én Istenem, a mi Istenünk, a végtelen szeretet Istene!”

Chiara Lubich

SƏMMI SİŇCS VELETLENÜL

Amárciusi életige kezdődik így.

Az iskolában, ahol dolgozom, a könyvtáros munkám mellett a másik területem a tanulószoba. Olyan gyerekekkel foglalkozom naponta, akik a szülők megítélése szerint is képtelenek otthon önállóan tanulni.

Néhány napja történt egy csúnya verekedés, ami az egész délutánra kihatott. Nem elég, hogy nekem is erővel kellett beavatkoznom és szétválasztanom őket, csak mondták a magukét, egymás szavába vágva. Próbáltam azzal a szeretettel fordulni mindkettőjükhöz, nagy-nagy türelemmel, ami Jézus szeretete, teljesen belegondolva megbántódásuk hátterébe, eggyé válva mindkettőjükkel. Még a következő napon is külön figyelemmel fordultam feléjük, bár megint volt valami feszültség a levegőben, de nem történt veszekedés, verekedés.

Próbálom mindig nagyon személyesen szeretni ezeket a gyerekeket, persze a másik húszra is ennyi energia kellene, mert ők is igénylik. Nincs megállás, mindig azt kell előtérbe helyeznem, aki éppen valami miatt nagyon rászorul a figyelemre, segítségemre, tanulásban, lelkileg, vagy csak éppen jókedvében.

Hálás vagyok, hogy felfedezhetem bennük Jézus arcát, sokszor az Elhagyottat, máskor a Szomorút, a Magányost, a Kitaszítottat, az Érdeklődőt, a Kérdőzt, a Segítséget várót, a Meghallgatásra várót.

Sz. B.

EVANGÉLIUM A MINDENNAPOKBAN

MINDENNAPI CSODÁK

Nyugdíjas éveink szabadidejét feleségemmel különféle szolgáltatásokkal töltjük ki. Közben nem egyszer – mások számára valószínűleg észrevétlenül – igazi csodák aktív részeseivé válunk.

A falfirka mindenki előtt jól ismert. Az „éjszakai művészek” a frissen fehérre festett falakra azonnal rátalálnak, s „remekműveikkel” legott elcsúfítják azokat. Nincs ez másként nálunk Budakeszin sem. Így esett meg nemrégiben, hogy a katolikus plébánia újjá varázsolt lábazatán egy-két napon belül csiricsaré ákombákomok jelentek meg. A plébános atya az esetet a helyi rendőrsőn rövid úton bejelentette. A „művészeket” hamar elfogták. Kitűzték a tárgyalás idejét, amelyre tanúként plébánosunkat is beidézték. Az atya nem vezet, ezért nem egyszer minket kér meg, ha valahová kocsival kell mennie. Így történt ez most is. Közölte, hogy a tárgyalás nem Budakeszin, hanem Budaörsön lesz, ezért kért, hogy vigyem át, amit készséggel vállaltam. Fél órát töltött a rendőrségen. Közben én kint sétáltam. A budaörsi rendőrség mellett az út fokozatosan emelkedik, amelybe épp a rendőrségnél egy másik út torkollik be. Följebb, úgy 70-80 méterre két anyuka beszélgetett, az egyikük hasán hordozó táskában egy kisbabával. Mellettük kétéves forma kisfiú üldögélt műanyag dömpérén. Egyszer csak a fiúcska megindult lejtő irányában, majd elvesztvén az uralmát a „jármű” fölött, gyors vágtába kezdett lefelé. Szinte ugyanebben a pillanatban a betorkolló utcából hátramenetben egy hatalmas terepjáró száguldozt kifelé. Az anyuka a pici babával a hasán futni kezdett lefelé, de nyilvánvaló volt, hogy nem éri el a keresztezéshez közeledő kisfiát. Ugyanabban a pillanatban a másik irányból én is nekilódtam. A gyerek fékezés nélkül érkezett a keresztezésbe, a járdáról le az úttestre. Éppen hogy sikerült elkapnom az odaérrő jármű háta elől. A fiúcska megmenekült.

Amikor az atya a rendőrségről kijött, legyintve mondta: „Mégsem ide kellett jönni. Budakeszin van a tárgyalás. Már odaszóltak, hogy tévedésből kések.” Erre csak ennyit mondtam: „Úgy hiszem, ez a tévedés valahol az égben íródott.” Aztán elmondtam a történeteket.

Hogy miért nézte félre az atya a tárgyalás helyét? Talán a bal esetet megakadályozni képtelen anyuka gyermekét féltő szeretete csalt bennünket oda, netán a fiúcska őrangyala küldött, vagy talán maga az Úr választott esz-közéül? Ki tudja? A válasz valószínűleg nem is igazán érdekes. A fontos az, hogy mindig nyitott szemmel járjunk a világban, hogy észrevegyünk minden rászoruló, hogy jótetteinket látva egyre többen fedezzék fel a mindenütt jelenlévő, mindenkit végtelenül szerető Istent.

Rassay Zsolt

Amit nem ajándékozunk oda, az elvesz; amit viszont megosztunk másokkal, megerősödve tér vissza az ajándékozóhoz, és hasznos a többiek számára is.

Chiara Lubich

Szent Pál rómaiakhoz írt levelének második felében olvashatjuk ezt, ahol az apostol úgy mutatja be a keresztény életét, mint az igazi életet, amelyben a Krisztustól kapott igazi öröm és igazi szabadság nyilvánul meg. A keresztény új módon, a Szentlélek fényével és erejével közelít a feladatokhoz és a problémákhoz, amelyekkel élete során találkozunk.

Ebben, az előzővel szoros egységet alkotó szakaszban az apostol megfogalmazza azt az alapvető célt és hozzáállást, amelynek egész viselkedésünket jellemeznie kell: dicsőítsük Istent az életünkkel, és alakítsuk át egyetlen szeretet-tetté azzal, hogy mindig akaratát keressük, mindig azt, ami leginkább kedves előtte.

„Ne hasonuljatok a világhoz, hanem gondolkodástokban megújulva alakuljatok át, hogy felismerjétek, mi az Isten akarata, mi a helyes, mi a kedves előtte és mi a tökéletes!”

Egyértelmű, hogy Isten akaratának teljesítéséhez arra van szükség, hogy előbb megismerjük. Ám, ahogy az apostol érzékelteti, ez nem könnyű. Lehetetlen jól felismerni Isten akaratát, ha nincs egy különleges fény, amely a különböző helyzetekben segít elkerülni a tévedéseket és a hibákat, amelyekbe könnyen belecsúszha-

A MEGKÜLÖNBÖZTETÉS AJÁNDÉKA

tunk, ugyanakkor segít felfedezni, hogy Isten mit is akar tőlünk.

A Szentlélek adományáról van szó, amelyet a *megkülönböztetés* ajándékának nevezünk. E nélkül elképzelhetetlen, hogy hiteles keresztény gondolkodásmód alakuljon ki bennünk.

„Ne hasonuljatok a világhoz, hanem gondolkodástokban megújulva alakuljatok át, hogy felismerjétek, mi az Isten akarata, mi a helyes, mi a kedves előtte és mi a tökéletes!”

De hogyan nyerhető el, és hogyan növekedhet bennünk ez az annyira fontos ajándék? Mindekelőtt kétségtelenül jól meg kell ismernünk a kereszténység tanítását. Ám ez még nem minden. Ahogy az apostol sugallja, elsősorban az életünkről van szó: éljük nagylelkűen Jézus igéit, vessük bele magunkat félretéve minden félelmet, bizonytalanságot és közepszerúséget. Mindig készen kell lennünk arra, hogy teljesítsük Isten akaratát. Ezen az úton nyerjük majd el a Szentlélek fényét, és alakítjuk ki magunkban azt az új gondolkodásmódot, amelyet ő kér tőlünk.

„Ne hasonuljatok a világhoz, hanem gondolkodástokban megújulva alakuljatok át, hogy felismerjétek, mi az Isten akarata, mi a helyes, mi a kedves előtte és mi a tökéletes!”

Hogyan éljük tehát az e havi igét? Úgy, hogy igyekezzünk kiérte-
melni azt a fényt, amely nélkülöz-

hetetlen ahhoz, hogy teljesíteni tudjuk Isten akaratát.

Határozzuk el, hogy egyre jobban meg akarjuk ismerni akaratát, ami az igéiben, az egyház tanításában és az állapotbeli kötelességeinkben nyilvánul meg.

Főleg pedig éljünk, mert – amint láttuk – az életből és a szeretetből születik a fény. Jézus kinyilatkoztatja magát annak, aki szereti őt azáltal, hogy életre váltja parancsait (vö. Jn 14,21).

Ha így cselekszünk, sikerülni fog Isten akaratát megtenni: ez a legszebb ajándék, amellyel megajándékozhatjuk őt. És nemcsak azért lesz kedves előtte, mert iránta érzett szeretetünket fejezzük ki

„Ne hasonuljatok a világhoz, hanem gondolkodástokban megújulva alakuljatok át, hogy felismerjétek, mi az Isten akarata, mi a helyes, mi a kedves előtte és mi a tökéletes!” (Róm 12,2)

általa, hanem mert elhozza majd a megújult kereszténység fényét és gyümölcseit környezetünkbe.

Chiara Lubich

Megjelent:
Új Város 1993/8

Rassay Virág

MEGNYUGTATÓ ERDŐSTRATÉGIA

Fotó: Erdő Anna

Szerzőnk okleveles erdőmérnök, aki már fiatalon elkötelezte magát a természet, az erdők és az állatvilág mellett. Üzenete az erdők nemzetközi évében azok fontosságára, értékeire, szolgáltatásaira hívja fel a figyelmet.

**Mészáros-
Komáromy
Márk**

A világ erdőterülete – egészében nézve – minden évben csökken, de szerencsére a mérsékelt övben, ahol Magyarország is fekszik, ez nem így van. Az európai kontinensen az erdőterület növekszik. Magyarországon is folyamatosan nő, mostanra meghaladta a kétmillió hektárt. Az 1920-as éveket követően az erdőterület növelése fontos feladata volt az erdész szakmának, amelynek eredményei felmutathatóak. Mára ugyanis 60%-kal nőtt az erdőterület, huszonöt éven belül megünne-

pelhetjük az erdőterületünk megkétszereződését, majd a következő fél évszázadban elérhetjük az ideális szintet, Magyarország területének 30%-os erdősültségét.

Az idei év az erdők nemzetközi éve, így a meghirdetett programokon keresztül a szakembereken kívül pedagógusok, gyerekek és felnőttek, civil szervezetek is részt vehetnek az erdők védelmében és az erdők megismerésében. Ebből az alkalmából az ENSZ a következő adatokkal hívja fel a figyelmet az erdők szerepére:

- AZ ERDŐK 300 MILLIÓ EMBERNEK ADNAK OTTHONT A VILÁGON.
- ERDŐ BORÍTJA A FÖLD 31%-ÁT.
- TÖBB MINT 1,6 MILLIÁRD EMBER MEGÉLHETÉSÉT KÖZVETLENÜL AZ ERDŐK BIZTOSÍTJÁK.
- ERDŐK ADNAK OTTHONT A BIODIVERZITÁS 80%-ÁNAK.

Mindemellett hangsúlyozza a fenntartható erdőgazdálkodás fontosságát.

Itthon a 22 állami erdőgazdálkodás által évek óta megrendezésre kerülő „Erdők hete” című programsorozat keretében zajlanak az erdők nemzetközi évének eseményei. Emellett az erdei iskolák és a pedagógusok segítségével a gyerekek megismerhetik az erdővédelem fontosságát, rajzpályázatokkal, versenyekkel részt vesznek a nemzetközi eseményeken. Hazánk is résztvevője a *Fiatalok Európa Erdeiben* (Young People in European Forests) nemzetközi tanulmányi versenynek. A verseny célja, hogy a csatlakozott országok középiskolás diákjai megismerjék Európa erdeinek jellemzőit, az erdők szerepét a természet- és környezetvédelemben, az erdőkben előforduló fontosabb növény és állatfajokat, valamint az egyes országok erdeit, erdészeti tevékenységeit. Ennek révén megtanulhatják, mi a fenntarthatóság elve, megtapasztalhatják, hogy a természeti erőforrások megőrzése nem csupán saját környezetükben, de az európai térségben is kiemelkedően fontos feladata az ott élőknek. A hazai versenyt az Országos Erdészeti Egyesület és a Kitaibel Pál Középiskolai Biológiai-, Környezetvédelmi Tanulmányi Verseny szervezői bonyolítják le. A nemzeti fordulóban legeredményesebben szereplő csapat jut a nemzetközi döntőbe, amelynek helyszíne 2011-ben Lengyelország lesz. (Bővebben: www.ypef.eu, www.oee.hu)

Az erdők védelmének fontosságát már elődeink is felismerték. Az erők felélésének gátat szabó erdőstratégia elemei megjelentek már II. Miksa *Erdő Patensében*,

Mária Terézia *Erdőrendtartásában*, a több mint kétszáz éves erdészeti felsőoktatásban és a száz évnél idősebb üzemtervekben.

Az 1900-as évek közepén elindult alföldfásítási programok jelentősége igen nagy volt az ország ipari fa szükségletének és az alföldi futóhomok megállításának szempontjából. A következő évekre a 2004-ben elfogadott Magyarország Nemzeti Erdőstratégiája mutatja az irányt, ami szakmai szemszögből is megnyugtató irányvonalat ad. Az erdők

ERDŐK NEMZETKÖZI ÉVE • 2011

tudatos gondozása tehát már rég elindult, és mára kialakultak a természetvédelmi és a környezetvédelmi irányelvek is, amelyek az erdőnél tágabb területet ölelnek fel.

Az erdő többféle szolgáltatást nyújt a társadalom számára, közöttük az egyik legfontosabb a közjó, amelynek megvalósításáért az erdészgenerációk tudatosan dolgoznak. Az évek hosszú során rengeteg objektum került megépítésre: pihenőhelyek, kilátók, emlékhelyek, erdei iskolák, kucskos házak, turistautak, forrás-

foglalatok, védett természeti értékeket és barlangokat bemutató építmények, tanösvények. Az erdősz a közjó megvalósítását azzal is szolgálja, hogy az erdőt bemutatja az embereknek. Az erdősz elve ez: aki ismeri, az megszereti, ha megszereti, óvja.

Az elmúlt húsz évben a társadalmi elvárások az erdővel szemben átalakultak. A gazdasági elvárás egyre inkább háttérbe szorult, és vele egyenrangúvá, esetenként elsőbbséget élvezővé léptek elő a biodiverzitást megőrző, a közjóéleti, rekreációs és védelmi feladatok. Ennek háttérében a környezetért, a természetért és a klíma iránt érzett felelősség megerősödése áll.

A felmerülő globális problémák valóban súlyos gondokat jelenthetnek néhány távoli országban, és hatásuk nálunk is érezhetővé válhat. Fontos lenne azonban, hogy a hazai helyzetet a közvélemény ne keverje össze a világ egyes távoli országaira jellemző felelőtlen viselkedéssel. A természettel való helytelen bánásmód, a környezet pusztítása nem a hazai erdősz-kultúrára jellemző magatartás. Az elmúlt időszakban mind nagyobb teret nyert a természeti folyamatokra alapozott, természetközeli erdőgazdálkodás, benne a szálaló erdőkezelés. Ennek alkalmazása tovább növekszik, míg a használati módokon belüli részaránya eléri az ágazatban szakmailag indokolt optimális mértéket. Így tölti be feladatát a társadalom szolgálatában az ökoszisztémák megőrzése, a talaj és klíma védelme, a faanyag és más termékek termelése, valamint a rekreációs, közjóéleti, kulturális célok megvalósítása területén. ■

FUKUSIMA TANULSÁGA

Szembenézés, elemzés és értékelés a katasztrófa után. Szerzőnk fizikus, az MTA Kémiai Kutatóközpont Szegeden működő Reakciókinetikai Laboratóriumának főmunkatársa.

**Óvári
László**

Március 11-én az elmúlt évtizedek egyik legerősebb, a Richter skála szerint 9-es erősségű földrengése rázta meg Japán észak-keleti részét. A földmozgás és a kevesebb, mint egy órán belül megérkező szökőár mintegy 14 méteres hullámai súlyos üzemzavart okoztak az I. számú fukusimai atomerőműben. Bár a biztonsági berendezések a földrengéskor a reaktorokat leállították, azok jelentős további hűtést igényeltek a bennük jelenlévő radioaktív melléktermékek spontán bomlása miatt. Az áramellátás megszűnése után a biztonsági generátorok beindultak, de aztán a védőgátakon átcsapó árhullám okozta zárlat miatt leálltak, és a további gondokat a hűtés így felépő hiánya eredményezte.

Az elmúlt időszakban a tömeg-tájékoztatás eszközein keresztül

ATOMENERGIA- TERMELES AZ EU-BAN

Jelenleg az Európai Unió energiaszükségletének 27,78%-át atomerőművek termelik összesen 143 működő reaktorban.

értésülhettünk az ottani eseményekről, elemzéseket ismerhettünk meg a kialakult helyzet okairól és következményeiről, s az események visszhangjaként világméretű szolidaritás bontakozott ki. Ugyan a károk helyreállítását tekintve még semmiképpen nem mondható, hogy Japán és közvetett módon a teljes világ fellélegezhet, mégis a reaktorok állapota stabilizálódott. Továbbra is igen komoly feladat a radioaktív szennyeződés kezelése. Ismert tény, hogy mintegy 11 ezer tonna enyhén sugárzó hűtővizet engedtek a tengerbe. A japán ha-

tóságok a baleset súlyosságának besorolását végül a Nemzetközi Nukleáris Esemény Skálán (INES) a legmagasabb, 7-es értékre emelték, amely megegyezik a csernobili katasztrófa besorolásával és a reaktorban jelen lévő radioaktív anyag jelentős mennyiségének környezetbe jutását foglalja magában, nagy területre kiterjedő hatással. Vannak, akik szerint túlzó ez a besorolás, és a biztosítótársaságokat célozza meg. Míg a fukusimai balesetnek egyelőre nincs közvetlen halálos áldozata, addig a csernobili katasztrófának a Nemzetközi Atomenergia Ügynökség szerint 56 közvetlen áldozata volt és mintegy négyezer ember halálát okozta/okozza a későbbi szövődmények következtében. Ezzel összehasonlítva is megdöbbentő adat, hogy Csernobil után a nem egészséges gyermekek születésétől való félelem európai szinten

negyvenezerrel növelte az abortuszok számát!

Maga a földrengés a legerősebb volt, amit Japánban valaha mértek. Erejét jelzi, hogy a felszabaduló energia az Amerikai Egyesült Államok Földtani Szolgálat (USGS) szerint 600 milliószorosa volt a hirosimai bomba energiájának. Következtében Japán 4,5 méterrel közelebb került az Egyesült Államokhoz, északkeleti része 75 centimétert süllyedt, továbbá a Föld tengelye is 17 centiméterrel elmozdult a NASA szerint.

A márciusi események számos kérdést vetnek fel, amelyekkel elkerülhetetlenül szembe kell néznünk. Annak ellenére, hogy a japán épületek tervezésénél a földrengésbiztonság köztudottan kiemelt szempont, vajon bölcs hozzáállás-e, hogy éppen ebben az országban 18 atomerőmű működik? Ennek kockázatát elsősorban a japán emberek vállalják, de a csernobili baleset bizonyította, hogy a negatív hatások messzebbre is elérnek.

Vállalható-e általánosságban az atomerőművek kockázata? A válasz összetett elemzést igényel, amelynek során figyelembe kell venni, hogy a nukleáris energiának egyértelmű előnyei is vannak. A környezetvédelem szempontjából a legfontosabb pozitív jellemzője, hogy az energiatermelés során nem járul hozzá az üvegházhatáshoz; mivel nincs égés, nem képződik szén-dioxid. Az üvegházhatás által okozott globális fölmelegedés veszélyével ma már az átlagember is tisztában van. Itt az egyéb, például a foszforos nyersanyagokat felhasználó erőművekkel való összehasonlítás során figyelembe kellene venni a teljes ciklust, kezdve a bányászattól egészen a hulladéktárolás ál-

tal okozott CO₂ kibocsátásig. Az ilyen összehasonlítások ma még elég ritkák. Az atomenergia másik előnye, hogy egyértelműen a legolcsóbb elektromos energiaforrás, így mellőzésének „ára” lenne.

Gondot jelent azonban a sugárzó hulladék tárolása és feldolgozása. A Kempelen Farkas Digitális Tankönyvtár szerint még sehol nem épült úgynevezett végleges hulladéktároló, amely természeti katasztrófák esetén is több ezer évre biztosítaná a radioaktív hulladék hermetikus tárolását, csak ideiglenes tárolók vannak. A paksi erőműben évente 200-240 m³ folyékony és 80-100 m³ szilárd veszélyes hulladék képződik. A világszerte 2006-ig felhalmozódott kiégett fűtőelemek mennyiségét összesen 24000 m³-re becsülik, ami körülbelül egy 30 méter élhosszúságú kocka térfogata. Ez nem tűnik soknak, de természetesen ehhez még hozzájönnek a kevésbé veszélyes hulladékok is.

El kell gondolkodnunk a baleset kockázatán is. Japán köztudottan komolyan törekszik a földrengések okozta károk minimalizálására, mégis bekövetkezett a súlyos

üzemzavar. Biztos, hogy lehet olyan helyszíneket választani, ahol a természeti katasztrófák esélye sokkal kisebb. Figyelembe véve azonban a terrorizmus veszélyét és azt, hogy az atomerőművek élettartamát jelentő több évtizedes távlatban sajnos a háborúk lehetőségét sem lehet biztosan kizárni, be kell látni, hogy a baleseti kockázatot teljesen nem lehet elkerülni. Ne feledjük ugyanakkor, hogy hétköznapijainkat is végigkíséri bizonyos fajta kockázatvállalás. Annak például, hogy autóval, vagy tömegközlekedéssel utazunk, valószínűleg jóval nagyobb a kockázata, mint az atombaleseteknek. Magyarországon 2010-ben a közutakon 645 ember halt meg, amely az egész világra kivetítve évenként mintegy negyvenezer halálesetet jelent.

A megtermelt energia mindenképpen érték, amelynek ára van, nemcsak pénzben kifejezve. Ezt szem előtt kellene tartania mindenféle eszköz tervezőjének és használójának. Emellett nagy jelentősége lenne a megújuló energiára épülő energiaellátás technológiai fejlesztésének, mert ez ma még sokszor túl drága és kiszámíthatatlan forrás. ■

M. Genko/AP/CN

TRENTÓBAN JÁRTAK – 50 év ökumenizmus

Az 58. Nemzetközi Ökumenikus Hét megrendezésére Trentóban került sor, abban a városban, ahol a Fokoláre Mozgalom született. Magyarországot hatan képviselték: ketten katolikusok, három evangélikus lelkész és egy református fiatal. Chiara Lubich nagyívű ökumenikus tevékenysége mellett szó volt többek között Isten akarataról, mint a szentté válás útjáról, az életből fakadó párbeszédről, valamint tapasztalatok kerültek bemutatásra. Közöttük volt Nobilis Márió katolikus lelkész, az OLI igazgatója, aki elmondta az évente megrendezésre kerülő Sziget Fesztivállal kapcsolatos tapasztalatát: hogyan tudott együttműködni a három történelmi egyház.

Az utolsó nap imádsággal zárult: „Isten segítségével megígérjük egymásnak, hogy kölcsönösen szeretni fogjuk egymást Jézus szavai szerint... és ezt a szeretetet akarjuk elterjeszteni mindannyian a saját egyházunkban és az egyházaink közötti kapcsolatokban.”

Aradi György fotóalbumából

EL PELÉ JUBILEUMA

150 évvel ezelőtt született és 75 éve halt vértanúhalált Ceferino Gimenez Malla, spanyolországi cigány lökereskedő, akit II. János Pál pápa 1997. május 4-én a boldogok sorába emelt. A spanyol polgárháború örületében 8000 papot és szerzetest öltek meg hozzátartozóikkal együtt alig néhány hónap leforgása alatt. Ceferino, más néven El Pelé egy pap védelmére kelt, ezért bebörtönözték és kivégezték.

A jubileum alkalmából „Mit tehet az Egyház az egészséges társadalomért” címmel május 2-án sajtótájékoztatót tartott dr. Székely János a MKPK cigánypasztorációval megbízott püspöke, dr. Szabó Tamás, a Mária Rádió elnöke és Dül Géza a MKPK cigánypasztorációs referens papja a Mária Rádió székházában. A társadalom kiegyensúlyozott emberi kapcsolatokban képes hatékonyan szervezni tagjainak életét, mégis a mai magyar társadalom tán legsúlyosabb kihívása a romák és nem romák kapcsolatának a zavara. Meg kell tanulni „szót érteni” – hangsúlyozta dr. Székely János püspök –, lebontani az előítéleteket, felhagyni az önbeteljesítő jóslatokkal. A cigányságnak olyan példaképeket kell adni, akikre büszké lehetnek.

TIME OUT JAPÁNÉRT

Alig néhány napja indult, és mára világméretűvé vált a Time Out Japánért. Minden nap, közép-európai idő szerint 12 órakor - amikor Japánban este 8 óra van - a világ minden részén egy percre megszakítják tevékenységüket a Time Outhoz csatlakozók, és hitük

vagy meggyőződésük szerint rövid imát mondanak, csöndet tartanak Japánért és mindazokért a helyekért, ahol természeti katasztrófák vagy háborúk miatt szenvednek az ott élő emberek.

A Time Outban különösképpen megemlékeznek a jelenleg még dúló, de a közvélemény által elfelejtett háborúkról. A kezdeményezés a Fokoláre Mozgalom japán közösségétől indult, és azóta számos internetes oldal, köztük a Facebook révén világszerte csatlakoznak hozzá fiatalok, felnőttek, a legkülönbözőbb vallású és nem hívő emberek. (Magyar Kurír)

A KÖNYVEK „ZÖLD” FORRADALMA

Minden kommunikációs eszköz hatással van a környezetre. Akár e-mailt, akár levelet küldünk, energiát fogyasztunk. Kevesen tudják, hogy aki naponta olvassa a nyomtatott sajtót, 20%-kal kevesebb széndioxid felhasználásával készült forrásból olvas, mint aki napi 30 percet tölt internet-alapú hírek olvasásával.

Nyomtatáskor a betűtípus megválasztása is elősegíti a „zöld forradalmat”. A Century Gothic betűtípust használva például, amely megtalálható a legtöbb számítógép alapbetűtípusai között, 30%-kal több festéket takaríthatunk meg, mintha Arial betűtípust használnánk. Ennek oka, hogy a Century Gothic vékonyabb vonalakat használ. Viszont szélesebbek a betűi, ezért kicsit több helyet foglal el, de keskenyebb margóval ellensúlyozható ez a hiányossága, így nem fogyasztunk több papírt.

JAPÁNNAL SZEMEZVE

Az elmúlt hónapokban súlyos megpróbáltatásokon keresztülment távol-keleti országból jobbra csak a katasztrófával összefüggésben hallottunk híreket. A tudományos és technikai haladásban élenjáró japán kutatóintézetek azonban újabb zseniális felfedezésekkel szolgálnak. A Riken Intézet kutatóinak sikerült előállítaniuk az első bionikus szemet, amelyet egy egér szeméből vett összejtől építettek fel újra. Ki tudja, sikerül-e vajon ugyanezzel az eljárással emberi sejtől is újra létrehozni és kicserélni a szem sérült retináját? Bizonyára történelmet író felfedezés lenne!

ÜNNEPELT A VILÁG

Május elsején, az Irgalmasság Vasárnapján XVI. Benedek pápa boldoggá avatta áldott emlékü elődjét, II. János Pál pápát, aki a huszadik század történelemformáló személyisége volt.

„25 évvel ezelőtt különösen megtapasztaltam az isteni irgalmasságot. Krisztus szólt hozzám is, mint egykor Péterhez: „Jobban szeretsz, mint ezek?” A szívem mélyén minden nap lejátszódik ugyanez a Jézus és Péter közti párbeszéd. Lélekben megkapaszkodom a feltámadt Jézus jóságos tekintetében. Ő pedig, bár tisztában van emberi gyarlóságommal, arra bátorít, hogy bizalommal válaszoljak neki, ahogy Péter is tette: „Uram, te mindent tudsz, tudod, hogy szeretlek!”

TARTOZUNK A SZENTLÉLEKNEK

Paolo Scipa festőművész alkotása (1963-1965) kezdetben a pünkösdi eseményt volt hivatott bemutatni, majd Chiara Lubich kérésére – mivel a II. Vatikáni Zsinat ideje alatt készült, amikor Mária az „Egyház Édesanyja” címet kapta – ehhez a témához alkalmazkodott.

A 270x460 centiméteres falmozaik a Fokoláre Mozgalom központjának kápolnáját díszíti a Róma melletti Rocca di Papában.

ASzentlélek az, aki ezekben a napokban leginkább megérinti és érdekli a lelkeket.

Megérttem, hogy jobban kellene szeretnem Őt, és hogy kevésbé szerettem az életemben. Megpróbálom ezt most jóvátenni.

Nagy adósai vagyunk a Szentléleknek.

Ő az valójában, aki összeköti egységben a misztikus test tagjait.

Őt küldte el Jézus az apostoloknak, és aztán nekünk is, hogy beteljesedjen az egységért mondott imája.

A Szentlélek volt az, aki széles körben elterjesztette karizmánkat.

A Szentlélek az, és Ő lesz, aki megszentel minket.

Ő az, akit Jézus nevében kérünk az Atyától, valahányszor nyilvánosság előtt beszélünk vagy egy nehéz találkozóra készülünk.

Ő fogja létrehozni az egységet a keresztények között, Ő fogja megvilágosítani a tőle távoliakat.

Ő a Szeretet-Isten.

Most értem meg, miért Ő, és miért csak Ő lehet a Pártfogónk.

És ha így van, minden nap szeretnünk kell Őt és fohászkodnunk Hozzá.

Ezt teszem majd minden alkalommal, amikor a Dicsőséget imádkozom.

Chiara Lubich
Naplórészlet, 1981. február 8.
Forrás: Città Nuova 2010/17 p. 42.
Fordította: Bartus Sándor

VÁLASZUNK A SZERETETRE

Papp Csabór (3), Bágya Ferenc (2), Farkas Gáza, Barlay Ágnes, Kocsis Tibor

Máriapoli Szege-
den és Zánkán.
Ebben az évben
is megrendezésre
került a Fokoláre
Mozgalom éves
lelkigyakorlata
közel ezer részt-
vevővel, közöt-
tük sok fiatalal és
olyanokkal is, akik
először jöttek el.

„Tavaly megértettem, hogy Isten szeret engem. Most pe-
dig az lett világos, hogy Istennek terve van velem, és
akkor leszek igazán boldog, ha válaszolok szeretetére
és teszem az akaratát” – mondta az egyik résztvevő a máriapoli
végén.

Az ország szinte minden részéről jöttek, újak és régiiek, olya-
nok is, akik évek után újra bekapcsolódtak a mozgalom életébe,
hogy tanúi legyenek annak, mit visz végbe azok között Isten,
akik szeretik egymást.

A négy napon átívelő elmélkedés témája az egység lelkeségé-
nek egyik alappillére, *Isten akarata* volt, amelyet számos megélt
tapasztalat és tanúságtétel világított meg. Valaki erre így reagált:
„Isten akarata olyan, mint egy levél, amely megérkezik hozzád,
eldobhatod, felnyithatod, megteheted, hogy nem válaszolsz rá,
vagy éppen válaszolhatsz rá.”

Különböző témájú fórumokon lehetett részt venni a délután fo-
lyamán, mint a család, a politika, a gazdaság. Volt lehetőség sporto-
lásra, játékokra és csoportbeszélgetésekre.

„Nagy ajándék volt, hogy itt lehettünk gyermekeinkkel együtt,
az első a köszönet szava, nagy hála van bennünk. Sokat tudunk
tenni a széthullott családokért, amikor visszatérünk” – fogalma-
zott egy fiatal házaspár.

Az egyik atya egy kislánnyal találkozott, aki megszólította: –
„Mutasd meg nekünk Jézust!” – „Kérdeztem, hogyan szeretnétek?”
– „Gyere fel a kápolnába és mutasd meg nekünk Jézust!” – „Annyira
szent volt számomra ez a kérés, de jött egy feladat, és nem sikerült. A
következő szünetben viszont a kislányok újra jöttek: – Akkor jössz,
megmutatod?! Fölmentem velük és leültünk az Oltáriszentség

előtt. Figyeltek, beszélgettünk, fölmutattam az Oltáriszentséget, utána kis keresztet rajzoltam a homlokukra.”

Klári most jobban megértette: „Az Atya elküldte Fiát, aki megváltott bennünket, és hogy mekkora árat fizetett értünk. Abban szeretnék megújulni, és hűséges lenni az elhatározáshoz, hogy az apróbb tetteimet és mindent, ami van, Jézusnak adjam, azt mondjam Jézusnak, hogy Neked; a tetteimmel, a léteimmel Jézus megváltó művéhez szeretnék mindig csatlakozni.”

Eszter örült annak az előadásnak, amelyen a társadalmi szerepvállalás fontosságáról hallott. Ezt távolinak érezte, mert a fiatalok nem látják, mit tudnak tenni, nem tudnak nagy dolgokat véghezvinni. De aztán eszébe jutott: „Jó lenne lányoknak fórumot szervezni, és megnézni, hogyan vagyunk jelen a társadalomban, hogyan öltözködünk, ehhez át kell nézni egymás ruháit. Aki szokott sminkelni, megmutathatná, hogyan lehet oly módon sminkelni magunkat, hogy szépek legyünk, és ezzel is Istent vigyük a társadalomba. Megtaláltam azt, hogy mi fiatalok mit tudunk hozzátenni a társadalomhoz.”

„Nekünk olyan csoportunk volt – mondja az egyik apuka –, ahol a tagok minden nap változtak. Azt gondoltam, hogy ha valaki akár csak öt percet is tölt itt, akkor is nagyon fontos, hogy megérezze a lényegét. Mindenki figyelt arra, hogy csak annyit mondjon, amennyi szükséges. Itt a máriapolin Isten jelen van, és azt a belső hangot, ami bennünk van, sokkal jobban meghalljuk.”

Az utolsó napon sokakban megérlelődött a bizonyosság, hogy ha Isten akaratát teszik, akkor megtalálják a megoldást problémáikra. A Miskolci Egyetem tanára és jelenlegi dékánja többek között így fogalmazott: „Két-három héttel ezelőtt megtudtuk, hogy az intézmény állami támogatásának 10%-át zárolták, és emiatt valószínűleg leépítésekre lesz szükség. Az egyetemi tanács ülése után kiderült, hogy a karra nézve ez sokkal több. Ekkor eléggé feszült lettem. Próbáltam keresni a megoldást, és annak ellenére, hogy gondolkodnom kellett volna, mit tegyek, eldöntöttem hogy eljövök a máriapolira. Az jutott eszembe, hogy Isten akaratát kell keresni, és akkor tudni fogom, mi az akarata ebben a nagyon nehéz helyzetben. Mert a munkatársak testvérek, és értéket jelentenek. Nem azon kell gondolkodnom, kit kell elbocsátanom, hanem nagyon emberi módon akarom megoldani ezt a kérdést. És ebben kaptam mindenkitől segítséget.”

Szerkesztette: Tóth Judit

az egység lelkesége

NÉHÁNY MONDAT EGY MUMUSRÓL

A nyelvtanulást ma már senki sem tartja luxusnak. Remélhetőleg. Nem mindegy azonban, hogyan tanulunk! Nézzük csak közelebbről!

**Arany
Krisztina**

Amikor azon a pünkösdőn, kétezer évvel ezelőtt mindenki úgy hallotta, mint-ha az anyanyelvén szóltak volna, akadtak, akik úgy vélték, talán az édes bortól részegültek meg ezek az emberek. Valóban mámorító pillanatok lehettek. De tudjuk, micsoda munka is várt az első keresztényekre, és hogy azóta sem jutunk messzire arcunk verítéke, fáradozás, kereszt nélkül.

A nyelvtanulással is – ami a kultúrák találkozásához vezet – így vagyunk. Több évtizeden át oktattam nyelveket, leghosszabban a magyart külföldieknek, többkevesebb sikerrel. Talán mégis több, amit nem annyira magamnak köszönhetek, hanem főként a kollégáimmal való közös műhelymunkának, amelybe kedvező időszakokban mindenki beleadhatta saját tapasztalatait, kulturális hagyományait.

Az autózetéshez hasonlít

Kinek könnyebben megy, kinek nehezebben a nyelvtanulás, akár a

rajz, a matek... Egy biztos, még akinek komolyabb pszichés problémái voltak, az is eljutott egy bizonyos szintre. Csak többnyire nem könnyen, gyorsan, ahogy korunk rohanó tempója elvárná, és néhány nyelviskola hirdeti. Mostanában láttam egy plakátot, amely fáradságos, eredménytelen magolás helyett kellemes családi környezetben gyors, eredményes tanulást ígér akár tízszer gyorsabban, hipnózisban. Több dologban is igaza van: nyelvet magolni nem lehet, napjaink rohamtempójában még annyira sem. A nyelvvel bíbelődni kell, a szavakat úgy lehet megtanulni, ha mondatokat alkotunk belőlük, használjuk őket. Leginkább az autózetéshez hasonlíthatnám: ha valaki tudja, hogy hol a fék, meg a gáz, attól még...

Ipari módszerek

Az előbbi reklámnak igaza van abban is, hogy nagyon sokat segíthet a családi hangulat, divatos ipari módszerek inkább a nyelvzseniknél vezetnek eredményre (akik-

nek úgyis mindegy), ahol a tanár nem tudja, ki ül előtte, egyik óráját a másik után nyomja le. Normális embernek szüksége van rá, hogy kommunikáljon vele a tanára, az ő szintjén kis laboratóriumot létrehozva. A magolás idegen a nyelvtanulástól.

Minél korábban?

Többnyire úgy láttam, a nyelvtanulás legkedvezőbb ideje a középiskolás kor (nem az egyetem a maga hajtós időszaikaival!) egyenletes tempóban, sok órában. Ez alatt az idő alatt két nyelvet biztosan el lehetne sajátítani, a harmadik meg már jóval könnyebb lesz később. Sok szülő korábban szeretné kezdeni, talán a saját kudarcai miatt. Igaz ugyan, hogy a kisgyerekek hallása, kiejtése nagyon jól fejleszthető, de amit tanulnak, könnyen el is felejtik, még azok is, akik egy nyelvet területen töltnek hosszabb időt. A figyelmük is hullámzó. Ez a kor inkább arra jó, hogy még jobban megtanulják az anyanyelvüket, amelynek elsajátí-

tása sokkal ösztönösebb. Persze dalocskákat tanulni velük, játékos foglalkozásokon részt venni segíthet. Másrészt volt olyan, amúgy kiváló képességű osztálytársam, akinek nagyon sok gondja volt a helyesírással, mert külföldön kezdte az iskolát.

Bár a diákok régóta ajánlják egymásnak, hogy tegyék a könyvüket éjszaka a párna alá, hogy álmukban bemenjen a fejükbe a tudomány, a hipnózisban vagy alvás közbeni tanulásnak lehetnek kockázatai és mellékhatásai is (alvászavar, fáradtság).

Kitüntetett szerep

Nemrégiben halt meg *Lomb Kató*, a világ első szinkrontolmácsainak egyike. Eredetileg kémiből doktorált, de azután felismerte, hogy a nyelvekhez van a legnagyobb tehetsége. Tizenhat nyelven tolmácsolt, fordított, persze nem tudta mindegyik nyelvet egyformán. Járt a világot, rengeteg érdekes emberrel ismerkedett meg. Erről szól egyik könyve, a *Babeli harmónia*. A nyelveket szenvedélyesen szerette. Egyik könyvében – mert elméleti kérdésekkel is foglalkozott – idézi *Lotz Károlyt*, külföldre szakadt magyar nyelvészprofesszorunkat:

„A nyelv jelzi az ember születését.” Mi ezt talán kissé másképp látjuk, annyi azonban bizonyos, hogy mennyei Atyánk a nyelvet híddá tette maga és az emberek között, kitüntetetten ezen át kommunikál, közöl velünk dolgokat: „Ez az én szeretett fiam.” Persze van más is, mert például a gyógyítások, vagy a próbatételek nem a nyelv útján érkeznek el az illetőkhöz.

Kinek van erre ideje, pénze?

Lomb Kató tehát nagyon szívesen tanult nyelveket, és nem sajnálta megosztani a tapasztalatait. A nyelvtanárok is egyet-értének vele. Az egyik, külföldieknek szóló magyar nyelvkönyv közli is ezeket a tanácsait *Így tanulok nyelveket* című könyvéből. Remélem megbocsátja nekem, hogy zárójelben kiegészítem saját diákjaim példáival.

„Foglalkozzunk minden nap a nyelvvel: ha többre nem jut idő, legalább tíz percig! A reggeli órák a leghasznosabbak ebből a szempontból.” (Más is rájött erre. Franciatanárom mesélte, hogy ő borotválkozás közben szokott szavakat tanulni. Egy tanítványom újságolta, hogy kivi-

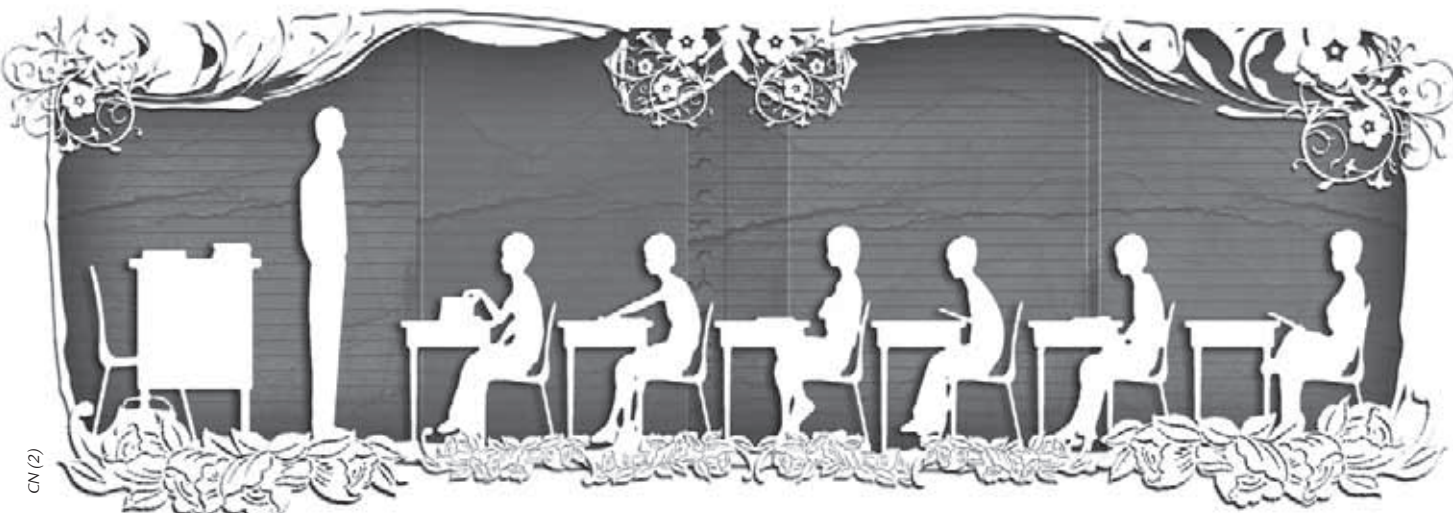
szi a konyhába a könyvét, és főzés közben is tanul egy kicsit.)

„Ha a tanulási kedvünk túl hamar ellankad, ne erőltessük, de ne is hagyjuk abba a tanulást! Válasszuk valamelyik más formáját: olvasás helyett hallgassunk rádiót, (a mai világban nézzünk tv-t, keressünk valamit az interneten, akár egy reklámot)... leckeírás helyett nézegetünk egy szótárt.”

„Az idegen nyelv olyan, mint egy beveendő vár. Célszerű minden irányból egyszerre ostromolni: az újság és a rádió, a szinkronizálatlan film és a szakszöveg, a tankönyv és a szomszéd vendége felől.”

„Ne riasszon vissza bennünket a megszólalástól, ha hibákat ejtünk, de kérjük meg a beszélgetőpartnerünket, hogy javítsa ki őket! És ne sértődjünk meg, ha ezt meg is teszi.” (Egyik diákom mesélte, hogy *chat*-elni kezdett magyar ismerősével – ezek rövid, többnyire egymondatos üzenetek –, és megkérte őt, hogy javítsa ki a hibáit. Ebből sokat tanult.)

Lomb Kató tanácsait érdemes megfogadni, nem kerül se sok időbe, se pénzbe, és azt is megtanulhatjuk tőle, hogy nyelvet tanulni, mint minden egyebet, aktívan, ötletesen érdemes. ■

AMIKOR MEGSZÓLAL A LELKIISMERET

Kockázatos vállalkozás, ha egy orvos megpróbálja arra bátorítani a kismamákat, hogy megtartsák gyermeküket? Milyen tettek követik a bátorítást?

**Rassay
Virág**

Évek óta dolgozik *Király Ibolya* főorvos asszony Bácsalmáson, a belgyógyászati szakrendelésen. Szegeden végezte az orvosi egyetemet több mint húsz éve. A diabetológia a szakterülete. Munkájának nehézségeiről, kockázatairól beszélgetünk vele.

- Az általános belgyógyászati vizsgálat mellett gyakran a műtét előtt állókról kell véleményt adnom, hogy alkalmasak-e a beavatkozásra. Így például az abortuszra várókat is hozzám irányítják. Eleve nem értek egyet az abortusz gondolatával; nem tartom összeegyeztethetőnek keresztény hittemmel, értékrendemmel. A vizsgálatra jelentkezőket akár el is küldhetném máshoz, tudom azonban, hogy korántsem oldódna meg ezzel a probléma. Úgy döntöttem, hogy inkább fogadom az abortuszra váró kismamákat is.

Volt idő, amikor nagyon kemény, kritikus szavakkal illetem azt, aki efféle műtetre szánta magát. Az évek folyamán azonban rájöttem, hogy ezeken a kismamákon csak az ítéletek nélküli teljes befogadás, meghallgatás segíthet. Most a vizsgálatokban együttal a kapcsolatte-

remtés lehetőségét is látom. Próbálom megérteni az édesanyát, és vele közösen gondolkodva megtalálni, nincs-e esetleg valamilyen kiút.

Papp Csibor

közepette is képesek voltak felismerni, hogy szívük mélyén ők sem helyeselték a műtétet. Nagy örömünkre szolgált, hogy néhány esetben a kismamák meggondolták magukat. Akik megtartják gyermeküket, később visszatérnek hozzám. Megegyezés közöttünk, hogy a megmentett babákat – amikor megszületnek – az anyuka behozza megmutatni.

- Előfordulhat, hogy egy kismama gyógyszeres kezelés alatt áll, s a mellékhatásoktól való félelmében dönt az abortusz mellett?

- Igen. Tudni kell ugyanis, hogy a gyógyszerek mellékhatásai miatt a nőgyógyászok sokszor abortuszt javasolnak.

Emlékszem arra az esetre, amikor egy idősebb édesanya jött hozzánk. Gyógyszert szedett és mellékesen cukorbeteg is volt. Hosszú évek után lett várandós. Sikerült egy másik nőgyógyással beszélnem, és a terápiát inzulinnal folytattuk. Az anyukát közben igyekeztem segíteni, bátorítani, hogy vállalja így is a gyerek kihordását. Azóta már megszületett az egészséges kisbabája.

- Nyitottságára miként reagálnak?

- Sok esetben ők is megnyílnak, őszintén mernek mesélni nehéz sorsukról, megoldhatatlannak látszó élethelyzeteikről, és látszik, hogy mélyen elgondolkodnak. Jó páran a félelmek és kétségbeesés

- Milyen konkrét segítséget tud ajánlani a szorult helyzetben levő kismamáknak?

- 2009-ben megismertem az Együtt az életért egyesületet. Egy olyan hálózatról van szó, amely konkrét segítséget kíván nyújtani a bajba jutott kismamáknak, anyaotthonokban való elhelyezési lehetőséggel, valamint a babák további sorsának felkarolásával. Névjegykártyájukat rögtön kitettem a rendelőben, és az abortusz előtt állóknak nyíltan beszéltem az egyesület nyújtotta lehetőségekről.

Történt, hogy egy kismama elfogadta a kártyát, de nem igazán reagált semmit. Majd 21 hetes állapotosként újra jelentkezett. Megkérdeztem, hogy miért változtatta meg a véleményét, hiszen korábban még el akarta vetetni a gyermekét. Elmesélte, hogy mélyen elgondolkozott a rendelőben halottakról. Felhívta a segélyszámot. A telefonban többféle megoldási lehetőséget tártak elé. Végül párjával újra átbeszélve az esetet, arra az elhatározásra jutottak, hogy mégis megtartják a babát.

- A kismamákat illetően közvetlen munkatársai is osztoznak nézeteiben?

- Sajnos nem. Az egyik asszisztensnőm – ismerve meggyőződésemet – úgy vélte, nem vagyok következetes, mert ha az lennék, el kellene küldenem az abortuszra jelentkezőket. Rosszul esett a vád, igazságtalannak éreztem, és fáj, hogy ennyire nem ismer.

Ám hiszem, hogy a fájdalom érték, mert sokszor megtapasztaltam. Maga Jézus az, aki a fájdalomban meglátogat, hogy valami újra tanítson. Ezzel a lelkülettel próbáltam tekinteni erre a munkahelyi esetre is. S valóban, egyre inkább az mozgott bennem, hogy

a sértődés helyett nekem kellene valamin változtatni. Szűkebb közösségemben, a fokolárban, amint alkalmam nyílt, megosztottam a többiekkel a történeteket. A közünk lévő kölcsönös szeretetben együtt találtuk meg a megoldást. Immár az abortusz előtt állók leleteit azzal egészítjük ki, hogy „a tervezett beavatkozásnak a később-

biekben fizikai és pszichés szövődésményei lehetnek.” Ebből világosan kiderül, hogy nem csupán a műtethezésről nyilatkozom, hanem hogy felvilágosításban, alternatíva felkínálásban is részesítettem a kismamát. Az asszisztensnőmnek is tetszett ez a megoldás, és most már ilyen kibővített leletet kapnak az abortusz előtt állók. ■

KORMÁNYINTÉZKEDÉSEK AZ ABORTUSZ CSÖKKENTÉSÉÉRT

Az Orbán-kormány egységesítette, egyszerűsítette és megkönnyítette az örökbefogadást, bevezette az örökbefogadói gyes, a nők számára a negyven évi munkaviszony utáni nyugdíjba vonulás lehetőségét, visszaállította a hároméves gyes opcióját, bevezette a családi adózást, a gyermekek utáni adókedvezményt. Soltész Miklós, Szociális, Család- és Ifjúságügyért felelős államtitkár egyik nyilatkozatában kifejtette, hogy a kormány kampányt indít, amely a nemek közti szolidaritásra és jobb együttműködésre helyezi a hangsúlyt a családi élet tekintetében. Esélyegyenlőségi tudásportált készítenek, amelyen a jogszabályoktól az életmódbeli ajánlásokig sok minden megtalálható lesz. Emellett ez év május 5-től két hónapon át esélyegyenlőségi napokat tartanak Budapesten és minden megyében, családi programokkal. Soltész Miklós azt is hangsúlyozta: a kormány pozitív üzenetek megfogalmazásával szeretné elérni az abortuszok számának jelentős csökkenését. Rámutatott: Szlovákiában tíz év alatt a felére sikerült csökkenteni az abortuszok számát. Emellett felhívta a figyelmet a művi vetélés súlyos lelki következményeire.

Magyar Kurír, 2011. május 4.

A FIATALOK EURÓPÁJA

A nemzetközi „Békeháló” nevelési program több mint húsz évvel ezelőtt született Trevisóban. Jelenleg Olaszország egész területéről, de a környező országokból, Magyarországról is több mint 400 iskola, intézmény, körülbelül 100000 diák, 600 tanár és önkéntes vesz részt benne az Új Emberiség Mozgalom és az olasz Oktatásügyi Minisztérium támogatásával. Szerzőnk középiskolai olasz tanár.

**Erhardt
Emese**

A kezdetek? Két lelkes gimnazista a boszniai háború idején friss jogsíval elindul, hogy az osztálya által gyűjtött adományokat egy menekülttábor színhelyére juttassák el. Az élmény annyira felkavarja őket, hogy a következő évben egyik tanáruk támogatásával már az egész osztály indul útnak. Később több osztály, sőt több iskola is bekapcsolódik a projektbe.

Humanitárius utakat szerveztek, ahol adományokon kívül az interkulturális kapcsolatokon keresztül a konkrétan megélt békét viszik a háború sújtotta területekre, vagy a szükségét szenvedőknek. Ezek a fiatalok felismerték a kulturális és társadalmi fejlődés új színtereit. Gyerekek, fiatalok álmodnak, találják ki a programokat hasonló korú társaik számára, és talán emiatt is terjed olyan gyorsan a „Háló”.

Milyen módon működik a Békeháló?

Elméleti síkon, konferenciák, előadások, tanárok és diákok közötti beszélgetések megszervezé-

sével valamint gyakorlati síkon. A fiatalok például egész tanévben szolidaritási projekteken vesznek részt. Minden tavasszal szerveznek Velencében egy fesztivált, a *Stage Meetinget*, ahol ezek a fiatalok találkozhatnak, elmondhatják, bemutatgatják egymásnak kezdeményezéseiket képekkel, jelenetekkel, tánccal és megismerhetik egymást, bátorságot, ötleteket meríthetnek további munkájukhoz.

Idén is megrendezésre került mintegy 2500 fiatal részvételével. Egy verseny keretében adták elő a béke és az aktuális társadalmi problémákról szóló színdarabokat, művészi előadásokat. A lényeg: mi lehetne a megoldás? Hogyan élhetnénk igazi emberként? Az idei *meeting* mottója ez volt: *A fiatalok Európája? Békés Európa.*

Magyarország már három éve bekapcsolódott ebbe a projektbe, és a Néri Szent Fülöp Katolikus Általános iskola adott otthont először az alapító gimnázium olasz diákjainak. 2011-re meghívást kaptak Velencébe a *Stage Meetingre*.

Cravero Ágnes tanár meséli:

Stage Meeting - magyar tánc

„Szeptembertől készülődött a néptánc csoportunk erre az eseményre. Közülük sokan tevékenykednek aktívan a Békehálóban. Mégis nem könnyen találtunk közülük tíz gyereket, akikkel elutazhattunk volna, mert az útiköltséget nehezen tudták előteremteni a szülők. Nagyon sokat köszönhetünk a Fokoláre közösségének, akik közül sokan adakoztak, adományt gyűjtöttek, fellépőket szerveztek, süteményt sütöttek, illetve imájükkal támogatták az út sikerét.

A tantestületből sokan ajánlották fel munkájukat, szabadidejüket, ötleteiket. Kettőről tizenkettőre nőtt a Békehálóért dolgozó pedagógusok száma.

Itthon, az iskolában a tévén keresztül néztek minket. Büszkék, és meghatottak voltak, amikor átvettük a *Béke Pajzsa* díjat.”

Ebben az évben a *meetinget* szervező fiatalok arról álmodtak, hogy ők maguk hozhassanak létre egy több napos konferenciát más országbeli társaikkal együtt, amely elősegítheti az európai népek egységét és a felelős polgári magatartást.

bNET archívum (4)

mibe is csöppentünk, aztán az iskolaújságnak már egy kicsit összeszedettebben próbáltuk megfogalmazni élményeinket a következőképpen:

„A Békeháló jó ötlet. Ezzel meg lehet erősíteni a kapcsolatokat különböző országok diákjai között. A témák érdekesek voltak, örülök, hogy olyanokat választottunk, amikről az iskolában vagy baráti társaságban nincs lehetőség beszélni. Ez a projekt mindenkinek felkeltette az érdeklődését, és azt az érzést, hogy kell tennünk valamit az EU megerősödése érdekében. Ez a program tette világossá számunkra, fiatalok számára, hogy milyen súlyos problémáról is van szó.”

„Életem legfontosabb, legszebb, legjobb élménye volt. Még most sem tudom elhinni, hogy valóban részt vettem ezen. Sokat segített, mert jobban megismertem magam, másokat, új barátokat szereztem, és egy életre szóló örökséget, amit senki nem tud elvenni. Köszönöm a lehetőséget, valóban fontos dolgokról beszélgettünk, ami a gyerekeimé is lesz, és nem szeretném, ha a pokol Európájában élnénk, hanem a béke Európájában. Örülök annak, hogy

Néri - „Béke pajzsa” díjjátvétel

Stage Meeting -
Pfraner Szabolcs - Freestyle -
Bp. Kosztolányi Gimn.

tást. Megnyerték az Európai Unió „Cselekvő fiatalok” című pályázatát, ezért vehetett részt rajta március végén mintegy 40 olasz, román és magyar fiatal, két budapesti és egy szegedi gimnázium tanulói. Ezzel a Néri mellett három gimnázium is csatlakozott a hálózathoz.

Csapatunk igen eredeti volt. A rögtönzött, háromnyelvű diák „Európa Parlament” munkálatai komolyan folytak, témánk többek között az EU jövője, szerepe a világban, újabb tagállamok belépése, az energiafelhasználás és a megújuló energiaforrások népszerűsítése volt. Szavaztunk, javaslatokat dolgoztunk ki, megtanultunk érvelni, elmondani, hogy mit miért tartunk fontosnak, vagy hátrányosnak. Ízlelgettük mit jelent az, hogy felelősséggel tartozunk országainkért.

Az „igazi” EU a projektünkön ellenőrzést hajtott végre, és alkalmunk nyílt bátran kiállni az elveinkért, egymásért, amikor a kiküldött személyek először nem értették munkánk fontosságát.

Hazafelé a buszon mondtuk is egymásnak, hogy el sem hiszünk,

részesen voltam valaminek, ami teljessé tudja tenni az embert.”

Az olaszóra még fontosabb lett, hiszen újdonsült barátainkkal folytatódik a kapcsolat. Valamilyünk megfogalmazta: a béke ott kezdődik, hogy felfedezéseinket most át tudjuk-e adni az osztály többi tagjának. ■

EGY SZERELEM TÖRTÉNETE (3)

Antalóczy Ági és Béla több mint harminc éves házasságának néhány mozzanatába pillanthatunk be, amelynek meghatározó elemei az újrakezdés és a kölcsönös szeretet.

Tóth Judit

Ági: Szüleim példa értékű módon tettek tanúságot Istenről az ötvenes években, de számomra Isten mégis nagyon távoli, megfoghatatlan volt. Apukám szigorúsága miatt mégsem hagytam ott hitemet, melynek köszönhetően a Fokoláre lelkiséget élők közösségébe kerültem.

Béla: Amikor megismertem Ági barátait, nagyon nagy hatással volt rám, és hamarosan bekapcsolódtam a közösség életébe. Közben kettőnk között elmélyült a kapcsolat, és készültünk a házasságkötésre. Végre elkövetkezett a várva várt pillanat, amikor Istennel és egymással szövetséget kötöttünk: „Kész vagyok az életemet adni érted, én is érted.” Ez lett az alapja a közös életünknek. Nem akartunk mást, mint hogy életünket így éljük meg, és mindenképpen a Fokoláre közösség közelében akartunk maradni, ezért tudatosan ennek a

célnek megfelelően választottunk munkahelyet és lakást.

Ági: Egy Budapest vonzaskörében lévő kis faluban kaptunk

szolgálati lakást, mely az Állami Gazdaság területén volt és mindössze egy 15 m²-es szobából, konyhából meg egy für-

dőszobából állt. Ezt a két helyiséget közösen használtuk egy idősebb bácsival. Ennek ellenére nagyon boldogok voltunk. Az első gyermekünk születésekor a védőnő kétségbe esett a kis szobát és a körülményeket látva, és indítványozta, hogy gyermekünket vegyék állami gondozásba. Béla határozott mondatai után aztán a védőnő többször nem próbálkozott.

A misékre ebben az időszakban nehezen jutottunk el. A faluban nem mehettünk, mert állandó megfigyelők voltak a templomban, ezért a szomszéd városba jártunk, ami nem kis energiát kért tőlünk, hiszen nem volt autónk. Az egyik vasárnap nem tudtunk elutazni a szokott misére, és Béla a helyi templomba ment. Másnap reggel behívatta a főnöke és mondta, hogy legyen önkéntes rendőr vagy párttag. Béla nemet mondott mindkettőre. Még aznap megkapta felmondását azzal a kitételrel, hogy a lehető leghamarabb hagyjuk el a lakást. Akkor a nyolcadik hónapban voltam, második gyermekünket vártuk. Másnap az OTP-től kaptunk egy értesítést, hogy azonnal átvehetjük az új lakás kulcsait, amire évek óta vártunk, és amely még közelebb volt a fokolárhoz.

Béla: Közös éveink elején elég gyorsan szembesülnünk kellett azzal, hogy az eddig ideálisnak és tökéletesnek vélt páruink hibákkal, gyengeségekkel rendelkezik. Az addig oly vonzó hasonlóságok kezdtek idegítő különbözőségekkel válni.

Ági például mindig szépen díszítette a lakást, de közben remek ötletei támadtak a bútorok jobb elrendezésére is. Egyik ilyen alkalommal késő este hazaérve a munkából már csak a nagyobb bútorok árcípelése lett a feladat. Az átrendezés után láttuk, hogy ez így mégsem jó, és mégis maradunk a régi elrendezésnél. Szép este volt!

Ági: Az ilyen és az ehhez hasonló nehezebb helyzetek arra sarkalltak, hogy új módon éljük meg egymás felé szeretetünket. Beszéljünk, kommunikáljunk egymással. Igazából attól féltünk, hogy a párbeszéd veszekedéssé fajul. Jobb a békesség... de kockára kellett tennünk a látszólagos békességet, és elkezdtük a párbeszédet.

Béla: Amikor például reggel fölkelek, én legszívesebben csöndben innám meg a kávé, hiszen még félig alszom, legfeljebb azon gondolkodom, hogy mi minden vár rám aznap. Ági viszont, aki korán kel, arra vágyik, hogy közösen beszélgessünk akár mély lelki dolgokról is, és úgy induljunk neki a napnak. Sokszor tudatosan erőt kell vennem magamon, amikor kezdeményezek egy beszélgetést, hogy épüljön köztünk a kapcsolat.

Ági: A közösségi lelkiség, amely a Fokoláre Mozgalom egyik jellemző sajátossága, segít abban is, hogy közösen imádkozzunk. Ez nem mindig könnyű együtt, hiszen csak akkor vagyunk erre képesek, ha tiszta szívvel állunk egymás és Isten előtt. Az ilyen pillanatokban képesek vagyunk megújítani azt a

Antalóczyék
gyermekai, balról
jobbra: Tamás,
Péter, Erzsébet és
Csaba

szövetséget, amire építettük közös életünket és ki tudjuk mondani a nap elején: „Kész vagyok az életemet adni érted.” Ez sokáig formalitásnak tűnt számunkra, de egyre inkább megtapasztaljuk ennek a mondatnak a megtartó erejét.

Sokszor vannak kitüntetett pillanatok az életünkben, amikor a megélt életigével kapcsolatos tapasztalatainkat osztjuk meg egymással. Ekkor meséljük el, hogyan sikerült vagy éppen nem sikerült jól megélni az egyes helyzeteket. Egy-egy családi vacsora közben néha a gyermekeinket is be tudjuk ebbe vonni.

Igyekeztünk a napi szentmisékre is eljutni, és tudtuk, hogy ez is egyfajta kötelék közöttünk. Naponta misére menni négy gyerek és munka mellett nem mindig egyszerű.

Béla: Amikor eldöntöttük, hogy családi házba szeretnénk költözni, gyakran imádkoztunk közösen a gyermekeinkkel és kértük Jézustól ezt az ajándékot. Rövid időn belül rátaláltunk a megfelelő házra mindannyiunk örömeire.

Más alkalommal közösen kértünk kegyelmeket növekvő gyermekeinkért. A tinédzserkor sok-sok kihívást hozott a számunkra is és folyamatos próbatételt a kettőnk kapcsolatában. Az egyik gyermekünkkel egy bizonyos dologban, ami a családi értékrendünkben meghatározó volt, nem értettünk egyet, és ezt határozottan meg is mondtam neki. Ezek után úgy döntött, hogy elmegy otthonról.

Ági: Mindezt a gyermekünk telefonon közölte velem. Miközben egy személyes találkozót szerveztem vele, éreztem, hogy minden pillanat fontos, és nem mindegy, hogy mit mondok és hogyan viselkedem vele. Erősítésként felhívtam Bélát telefonon, és megígértük egymásnak, hogy Jézust magunk között tartva együtt éljük meg az előttünk álló helyzetet azért, hogy a kölcsönös szeretetünk által megjelenő Jézus legyen az, aki hazavonzza a gyerekeinket. Így is történt. Ma sem értünk mindenben egyet, de kölcsönösen törekszünk a párbeszédre. ■

ÉDESANYÁM CUKORBETEG

Édesanyám cukorbeteg lett. Nekem milyen kilátásaim vannak?

Nagy Márta

A *diabetes* a harmadik évezred egyik legelterjedtebb betegsége. Két fő típusa különböztethető meg. Most csak arról lesz szó, amelyikbe a betegek több mint kilencven százaléka, valószínűleg édesanyád is tartozik, és amelyik lassan, évek alatt alakul ki. Kimutatható, hogy az ilyen betegek szövetei érzékenyebbek az inzulinnal szemben, vagyis megnőtt az „inzulin-rezisztenciájuk”. A hasnyálmirigyüknek több inzulint kell előállítania, hogy elérje a megfelelő hatást.

Évek telhetnek el észrevétlenül; aztán amikor a fokozott igénybevétel miatt a hasnyálmirigy „kimerül”, egyre kevesebb inzulint tud termelni, és azt is sokkal lassabban, akkor megjelenik a cukorbetegség. Leginkább azok veszélyeztetettek, akiknek közeli rokona cukorbeteg, az olyan túlsúlyosak, akik főleg a hasi területre híznak,

az olyan asszonyok, akiknek nagy súllyal született a gyermekük, vagy a terhességük idején már jelentkezett átmenetileg cukorbetegség, valamint az idősebb életkorúak.

Ha a beteg korán felismeri a bajt és együttműködik az orvossal, esetleg évtizedekig, vagy élete végéig is elegendő lehet a szervezete inzulintermelése. Ehhez azonban életmódváltásra van szüksége: bizonyított, hogy rendszeres testmozgással és fogyással csökkenteni lehet az inzulin-rezisztenciát! A fogyókúrának lassúnak és hosszú távon is betarthatónak kell lennie, mert ha megszakad a diéta, sokkal gyorsabban visszajönnek a leadott kilók. Napi 5-6 részletre kell elosztani a kevesebb ennivalót, mert a kis étkezés nem igényel egyszerre sok inzulint (így kíméli a hasnyálmirigyet), és könnyebb a fogyás is. Ha csak kevés gyorsan felszívódó szénhidrátot fogyasztunk (cukros ételek-italok, alkohol, fehér lisztből, fehér rizsből készült ételek, krumpli), szintén kíméljük a hasnyálmirigyet, mert kevesebb, és lassabban termelődő inzulin is elég.

Az inzulin fő feladata, hogy a vérből a sejtekbe juttassa a cuk-

rot. Ha túl kevés van belőle, akkor kevesebb cukor jut a sejtekbe. Amikor már kifejlődőben van a betegség, azért sokkal nehezebb ellenállni az édességnek, mert a sejtekben cukorhiány jelentkezik. Sokszor panaszkodnak a betegek, hogy régebben alig kívánták az édes ételeket, de a betegségnek ebben a szakaszában már nagyon.

Amikor az életmódváltás önmagában már nem hatásos, vagy ha a beteg nem együttműködik, gyógyszeres kezelés is szükséges. Először az inzulin-rezisztenciát csökkentő gyógyszereket kell bevezetni a hasnyálmirigy kímélésére. Ha ezek már nem elegendőek az egyensúly eléréséhez, akkor adjuk csak az inzulintermelést fokozó gyógyszereket (sajnos felgyorsítva ezzel a hasnyálmirigy teljes kimerülését), illetve injekcióban az inzulint.

El lehet tűnődni, vajon mi a célszerűbb annak, aki tudja, hogy hajlama van a betegsége: a szabadon választott diéta és testedzés, ami talán évtizedekig egészséget és jó közérzetet biztosít – igaz, hogy önfegyelmet, esetleg folyamatos újrakezdést kíván –, vagy pedig tétlenül várni azt az időt, amikor kényszerűségből, már a betegséggel küszködve muszáj betartani a szigorúbb diétát, és a testedzés is sokkal kevesebb örömet ad. Ha a statisztikai adatokat nézzük, úgy tűnik, kevesen választják a megelőzés útját: Magyarországon hetven évvel ezelőtt körülbelül tízezer cukorbeteg tartottak nyilván, jelenleg a becslések szerint hatszáz-ezernél is többen vannak, és még valószínűleg legalább ugyanannyian élnek többé-kevésbé károsodott cukoranyagcserével.

A kesergés azonban nem visz előre. Fontos, hogy mindnyájan próbáljuk megtenni a részünket, segítsünk egymásnak az életmódváltásban, hogy jobbak legyenek a kilátásaink! ■

Egészségünk

A FÉLTÉKENYSÉG HÁLÓJÁBAN

Egyre nehezebb a kapcsolatunk, egyre távolodunk egymástól. Jó megjelenésű és mindig kiegyensúlyozott férjemet nagy tisztelettel veszik körül, legfőképpen női munkatársai. Engem pedig, bezárva a három kisgyerek mellett itthon, mind jobban hatalmába kerít a féltékenység. És nem sikerül elhessegetni magamtól. Megpróbáltam vele is megbeszélni, de gyanakvásom hallatán csak meglepődött és megbántódott. Amikor magamra maradok a gondolataimmal, mégis nyilvánvalónak tűnik, hogy megcsal...

Irma

Előfordulnak az életben olyan helyzetek, amikor a jóakaraton kívül, a rendelkezésre álló eszközeink mellett szükségünk lehet kívülről jövő segítségre. Hosszú leveled alapján úgy látom, te most ilyen helyzetben vagy. Néha elegendő egy egyszerű depresszióellenes kúra, hogy meglássuk az alagút végén a fényt.

Nem tudom megítélni, valóban hűtlen lett-e hozzád a férjed, vagy csak a magány hatására kialakult képzelgésről van szó. Röviden írnék azonban a válások gyakori kiváltó okáról, a féltékenységről, a párok szeretetpatológiájáról.

Néhány pszichológus a kizárólagos szeretet elvárását infantilizmusnak tartja, merthogy szerintük mindannyian képesek vagyunk egyidejűleg végtelen számú személyt szeretni. Nekem ez a megállapítás pontatlannak és veszélyesnek tűnik. Természetesen mindenkit szeretethetünk, és szeretnünk is kell, azzal a pontosítással, hogy ez minden kapcsolatban más és más módon fejeződik ki. A benzinutast nem úgy szeretjük, mint

Családi élet

a gyermekünket, a munkatársunkat nem szeretethetjük ugyanúgy, mint a feleségünket... A házasságban a férfi és a nő közötti szeretnek kizárólagos jellege van. Ha tehát valamelyik fél hibázik ebben, logikus, hogy azt maga a házastársi kapcsolat szenvedje meg.

Ezeket előrebocsátva megállapíthatjuk: igaz ugyan egyrészt, hogy a féltékenységre lehet természetes magyarázatot találni, viszont igaz másrészt az is, hogy a féltékenység, mint egy pókháló a rutin és a megszokás egyre sötétebb szövénnyel fonja be a párkapcsolat dinamikáját, míg végül annyira megbénítja, hogy nincs már belőle „feltámadás”.

Kedves Irma, neked kell most lendületes szárnycsapásokat ten-

ned, de képes is leszel rá biztosan! Próbálj meg a magasba törni és átlendülni a kapcsolati válságon! Próbálj megszabadulni a terhes elvárásoktól és követelésektől, zúzd porrá az igazság „bálványát”, és próbáld meg elviselni akár az igazságtalanságot is tiszta szeretetteddel!

Ezen túl pedig törekedj a párbeszédre, mert ahogy egy francia regényíró mondja: „a hallgatásba hálnak bele a házaspárok.” Szeresd a férjedet olyan nagyon, hogy ez az ingyenes szeretet lefegyverezze és megnyílásra, párbeszédre kényszerítse. Akkor majd mindketten az igazságban láthatjátok a házasságokat.

Nedo Pozzi

Fordította: Vizsolyi László

HALSZÍV

**Bakos
Gergely**

Tegyél le! – kiáltotta a magasból Felejtő, a Városliget egyetlen manója. Itt élt a fák és bokrok között, no meg a trolibuszok zajában, amelyektől sokszor megijedt, mert nagyon hangosan csukódtak az ajtóik...

Tehát kiabált, mert Hídverő barátja a magasba lendítette. Jó magasra, mert Felejtő azt rebesgette neki, hogy elszálltak az emlékei a Manógyűlésről és semmire sem emlékszik, pedig fontos feladatot kapott. De Felejtő, mindig mindent elfelejt, ezért is hívják így... Hídverő meg tudja, mi kell ilyenkor: egy jókora játék! Nyújtotta is a magasba a fák fölé, hiába ellenkezett a barátja.

- Na, jó! Ne tegyél le! – szólt újra Felejtő - Tudnom kell, merre van a Duna!

- Miért pont a Duna? – értetlenkedett az óriás.

- Mert nekem az Aranyhalat kell megtalálnom! Mivel tudva levő, hogy itt a városligeti tóban, és az Állatkertben sem található; no és a Duna igazán hosszú folyó, talán ott megláthatom!

Az Óriásplatán tetejéről kifürkészték, merre kell menni! Még egy trolibuszt is láttak arrafelé haladni. Felejtő már egy ilyen hangosan csukódós buszon ült – persze az egyik szék alatt, hogy az emberek észre ne vegyék, mert akkor fuccs a manóéletének, minden erejét elveszíti. Tehát ott ült a trolin, mikor eszébe ötlött, hogy az ő óriás barátja, se a Városligetből nem mer kijönni, se a buszra nem fér fel. Így hát otthon maradt, az Óriásplatán társaságában.

A Duna-parton gyönyörködve nézte a folyó nagy hullámain. Mondanom sem kell: mindent rögtön elfelejtett, és belevetette magát a habokba. Lubickolt, fürdőzött. Egy arra úszó fatörzsrre is felkapaszkodott, és vidáman utánozta a szörfösöket, kiválóan egyensúlyozott. Széttett karokkal, fél lábon, ami csak kell... Mígnem egyszer csak egy nagyobbacska hullám felborította. Belebucskázott a vízbe...

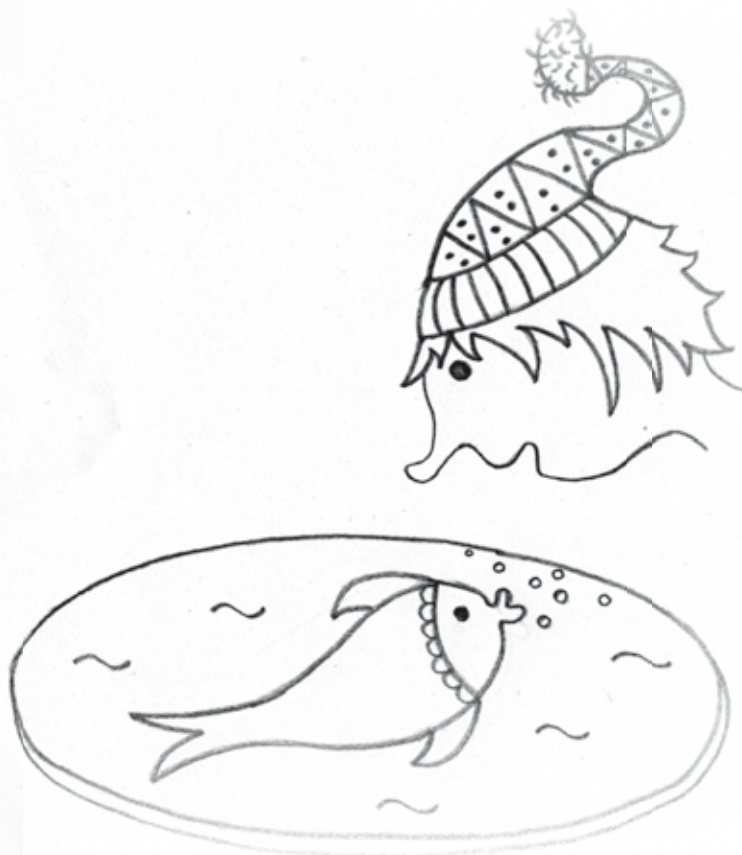
Lett is belőle haddelhadd. Mérgelődött, morcolódott, hogy mit kell megélni egy manónak, hogy csak úgy, ukk-mukk-fukk egy hullámocska őt, a nagy Felejtőt... És akkor meglátott egy matrózféle fiút, aki az egyik hajó széléről pont most pecázott ki egy gyönyörű halat, amelyik nem mást mond, mint: „ha visszadobsz, teljesítem a kívánságodat!”. Jól hallotta, mert a víz ragyogóan viszi ám a hangot. Villámgyorsan odaúszott – amilyen felejtős volt, olyan gyors!

A matrózféle fiú pedig, alighogy kilibbentette a halacsát a vízből egy vödörbe, már indult is a hajó másik végébe. Egy pillanatra talán megtorpant, mintha hallott volna valamit. De aztán elhessegette a gondolatot: - Még, hogy egy kívánságteljesítő hal? Mint a mesében? Haha! Akkor én meg a Hétfejű sárkány vagyok! Hehe! Haha!

Inkább megyek, és megsütöm! – kárörvendett a matrózféle fiú.

Illusztráció: Bakos Vera

Felejtő pedig ezt hallva rohant a vödörtömlöcbe vetett halacskához, hogy valami módon megszabadítsa! Ráttekintett a halacskára, és akkor valami mérhetetlen nagy szakadást érzett a mellében, mintha nyíllal találták volna el – eszébe jutott, hogy mit is kapott ő feladatul, mit is határozott a Manógyűlés: „Csak úgy menthetjük meg erdőinket, bokrainkat, zöld területeinket, ha az emberek újra szeretni fogják a fákat, virágokat, újakat ültetnek, ölelgetik őket, cirógatják. Ehhez szükségünk lesz egy főzetre, amelyhez sok ritka hozzávaló mellett egy Aranyhal szívét kell megszerezned, Felejtő! El ne felejtsd!”

Halszív! Jaj! Jaj! Hogy ő ezért indult el otthonról? Ő sohasem bántana senkit. Miért pont ő? Nem! És akkor, ott elhatározta, hogy mindent megtesz, hogy megmentse a kisállatot.

Neki is fogott, hogy visszadobja, de nem bírta megmozdítani a vödört.

Közben egyre közeledtek a matróz lépései, és Felejtő csak állt, és állt. Azon gondolkodott, mit fog mondani. De az utolsó pillanatban gyors léptekkel egy doboz mögé surrant. Nagyon szégyellte magát, hogy ennyit nem bírt megtenni, mikor az a halacska mindjárt elpusztul...

A matróz a halacskát bevitte a hajókonyhába, ott agyonütötte, megpucolta és a belső szerveit kidobta a hajó orrába.

Felejtő sírva fakadt, de minden erejét és bátorságát összeszedve megkereste a kis halacska szívét és robogott vele egészen a Városligetig.

Ott már várta a Manógyűlés. Egy nagy üstben főtt már a főzet, minden hozzávalóval. Csak a halszív hiányzott. Ahogy meglátták Felejtőt, minden szem részegeződött, hogy már csak az ő része kell, és megmentik az erdőket.

Felejtő pedig elindult az üst felé, de az utolsó pillanatban inkább egy jobb helyet gondolt ki a halacskának, és a városligeti tóhoz suhant vele, és a közepébe dobta.

– Isten veled halacska! – kiáltotta utána.

Ebben a pillanatban nagy bugyborékolás kezdődött a tóban, és a víz felszínén az Aranyhal jelent meg így tátogván:

- Köszönöm Felejtő, hogy visszadobtál! Ki se kell, hogy mondd – teljesítem a kívánságodat!

És azóta egyre több ember talál örömet a fák ölelgetésében, növények nevelgetésében. Most pedig induljatok, ültessetek fát, vagy csak öleljetek meg egyet, de jó szorosan...!

KIÁLLÍTÁS

A KOGART-ban Egry József alkotásából látható kiállítás július 31-ig *Fényhidakon át* címmel. Kassák Lajostól idézik a rendezők: „Érzem, hogy helyettem is szól ez a festő, s ha nem ismerném a képeit, önmagamat is kevésbé ismerném.” A gazdag, gyűjteményes tárlat csodálatos áttekintést nyújt a XX. század

egyik legnagyobb magyar festőjének életművéről. A festmények mellett néhány szobor és érme, személyes tárgyak, fényképek és egyéb dokumentumok teszik teljesebbé az összeállítást. Bámulatos, hogy a festő legeredetibb és legragyogóbb képeit akkor festette, amikor szegénységben, csaknem nyomorban élt, és betegségekkel is küzdött. Képei himnusz az életéről, a Létről és az Alkotóról. Maga így fogalmazza meg a művész szerepét: „A látottakat ismertté,

az ismereteket tudottá, a tudottakat élménnyé, az élményeket magasztossá kell tennünk, hogy művészetet hozhassunk létre.” A kiállítótermékké alakított Andrássy úti palotában az MTV által készített majd' félórás tüneményes film teszi még értékesebbé a kiállítást.

Körmendy Imre

KAROL

II. János Pál boldoggá avatása után fokozódó érdeklődés tapasztalható a pápa életét bemutató filmek iránt. Az Új Város 2008. szeptember-októberi

számában hírt adtunk a

Karol című négyrészes alkotásról.

Giacomo Battiato filmje néhány hónapja már Magyarországon is elérhető DVD-n. Legegyszerűbben az internet segítségével juthatunk hozzá, elég beírni a „Karol dvd” kulcsszavakat a keresőbe, számtalan lehetőség fog megjelenni a képernyőn. Ezenkívül természetesen boltokban is megvásárolható. A világméretű összefogással készített film megjelenése óta sokakhoz hozta még közelebb II. János Pált. A DVD-n olyan különlegességek is helyet kaptak, mint Karol Wojtyła megválasztása utáni beszéde (archív), illetve interjúk a film alkotóival. (G. Á.)

A KIRÁLY BESZÉDE

Küzdelem a nélkülözéssel, az időjárás viszonytárságaival és az ellenséges erőkkel a második világháború idején. A fáradt, legyengült katonák a rádió köré gyűlve VI. György angol király újabb beszédére várnak, amelyből bátorságot, hitet meríthetnek a továbbiakra. György rádióbeszédeivel az ellenállás, a brit erők egyik jelképévé vált ebben a vészterhes időszakban. Nehéz és rögös út vezetett idáig... Miután bátyja, VIII. Eduárd lemondott, György vonakodva foglalta el a trónt. Komoly problémával kellett ugyanis szembenéznie, a dadogással, ezért rettegtek a nyilvános szereplésektől. Beszédhibájának legyőzéséhez – némi unszólásra – egy beszédterapeuta-hoz, Lionel Logue-hoz fordult, aki azonban meglehetősen szokatlan módszereket vetett be a probléma kezelésére... David Seidler író még a kilencvenes években kérte meg Erzsébet anyakirálynőt, hogy feldolgozhassa VI. György király életének ezen szakaszát. A királynő bizonyos feltételekkel engedélyt is adott rá, így megkezdődhetett a film előkészítése. Végül hosszas munkálatok után, 2010. szeptember elején került a nagyközönség elé ez a hihetetlen történet, amely bemutatása után hamar milliók kedvencévé vált.

A *király beszéde* című film, mely a tavalyi esztendő egyik kiemelkedő szakmai sikere, magas fokon felel meg nézői és filmesztétai elvárásoknak, humoros és könnyed, fajsúlyos és minőségi tud lenni egyszerre; ha szükséges, megnevettet, ha kell, könnyfakasztó. Egész vásznat betöltő panorámaképek, monumentális nagyzenekari betétdarabok helyett hús-vér karakterekre épít, brilirozó színészekkel. A nagy dolgok a kis eseményekben születnek – a film szinte kamaradramái közeget teremt, így vall történelmileg is jelentős fordulatokról. Az alkotás utolsó jelenete Beethoven zenéjével kísérve torokszorító és elgondolkodtató élmény. Emiatt (is) lesz a minőségi szórakozásból komoly alkotás. A *király beszéde* DVD formában május második felében kerül a boltok polcaira. Egyszerű mozgóképes alkotás ez, hivatkozás nélkül, szakmai odafigyeléssel és brit profizmussal elkészítve. Ajánlott darab.

Göbel Ágoston

agoston.gobel@gmail.com

www.gibiedoppiaw.com

KERESZTREJTVÉNY

Beküldendő: F. Bacon teljes mondása: „A szeretet olyan, mint a tűz: ha... vízszintes 1. a sorvégi függőlegessel.”

Vízszintes: 11. Lent 12. Bőr átalvető 13. Idén egyneműi! 14. A fenyő termése 16. Üres tők! 17. Szerb 19. Vegyjele S 20. Iskola diákosan 21. Álmosan tárog 23. Nitrogén vegyjele 24. Izraeli terület 25. Gép szélei! 26. Tiltakozó 27. Állati lak 28. Partner 30. Kelet rövidítve 31. Temetés páratlanjai! 33. Női becenév 34. A növény szaporító része 36. Bevonat 37. Röntgen röv. 38. Butácska 40. Sír 41. Tóbiel fia 43. Nyalakodni való 45. Tarisznya

Függőleges: 1. Ruhadarab 2. Elver 3. Jelenleg 4. Robbanóanyag 5. Rossz kívánság 6. Pianó jele a zenében 7. Angol oroszlán 8. Kártya lap 9. Latinovits Zoltán 10. Pajtása 15. Mozgáskorlátozottakat 18. Fél cica! 20. Szamár hang 22. Fekete István kacsája 24. Keleti germán nép 29. Felezett rizs! 32. Azonos mássalhangzók 34. Összekevert múlt! 35. Végtelen gúnár! 38. Bianka becézve 39. Ragadozó madár 42. Buda egyneműi! 44. Sáját kezűleg

Előző rejtvény megfejtése: „Mit használ látni a követendő utat, ha nem lépünk rá!”

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	10
11						12				
13			14		15			16		
17		18		19				20		
21			22		23		24			
25			26						27	
28		29			30		31	32		
33				34		35		36		
37			38				39		40	
41		42				43		44		
45										

„Azért jöttem,
hogy **TÜZET** gyújtsak a földön:
mennyre **SZERETNÉM**,
ha már föllobbanna.”

Lk 12,49